

2. เรื่อง ชายยากจน (มะกัษอาหมัด)

นายสะมะแอ มะรอแม - ผู้เล่า

มีชายกำพร้ายากจนสองคนพี่น้อง คนพี่ชื่อว่า มะ คนน้องชื่อ อาหมัด มีอาชีพตกปลาหาเลี้ยงชีพ วันหนึ่งทั้งสองไปตกปลาคตามปกติ วันนั้นตั้งแต่เช้าจดเย็น ไม่ได้ปลาเลย ขณะนั้นเขารู้สึกว่าเบ็ดกระตุก เขาตวัดสายเบ็ดขึ้นมาด้วยความดีใจ ปรากฏว่าเป็นปลาเป็นตัวกระจิดริด ด้วยความโมโหเขาก็เลยพูดว่า "ข้าจะสับเจ้าให้เป็นชิ้น ๆ แล้วจะกินให้หมดทุกส่วน ไม่วันแม้กระทั่งครีบและเกล็ด" ฝ่ายปลาเมื่อได้ยินเช่นนั้นก็ตกใจร้องให้อ้อนวอนโดยกล่าวว่า "อย่ากินข้าเลย ตัวข้าเล็กนิดเดียว เจ้ากินไม่อิ่มหรอก ข้าจะให้ม้าศึกพร้อมอุปกรณ์ในการทำศึกให้เจ้า" ชายหนุ่มทั้งสองไม่เชื่อคิดว่าปลาโกหก ปลาอ้อนวอนอีกหลายครั้งจนชายหนุ่มใจอ่อนปล่อยตัวไปโดยมีเงื่อนไขว่าจะต้องนำม้าศึกมาให้ในวันรุ่งขึ้น

วันรุ่งขึ้นชายทั้งสองได้มารอที่หน้าน้ำ เขาพบม้าศึกพร้อมอุปกรณ์ครบครัน ชายทั้งสองจึงมีความเห็นตรงกันว่าควรไปหาความรู้ดีกว่า โดยคนพี่เดินทางไปทางทิศตะวันออก คนน้องเดินทางไปทางทิศตะวันตก ก่อนจากกันทั้งสองได้ปลุกต้นแมงลักขึ้น แล้วอธิษฐานว่าถ้าหากฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งมีอันตราย ใบแมงลักจะกลายเป็นสีแดง อาหมัดออกเดินทางไปทางทิศตะวันตกได้รำเรียนวิชาจนสำเร็จจึงเดินทางกลับบ้าน ในขณะที่เมื่ออาหมัดเดินทางไปถึงปากอ่าวแห่งหนึ่ง พบคนจำนวนมากกำลังมุงดูการบูชายัญ อาหมัดสงสัยจึงสอบถามชาวบ้าน ชาวบ้านผู้หนึ่งอธิบายว่า "ที่เมืองนี้ทุกปีจะมีการบูชายัญเพื่อเช่นสรวงเจ้างูยักษ์ มีเช่นนั้นงูยักษ์จะอาละวาดกินคนทั้งเมือง ในปีนี้พระราชเจ้าให้มีการจับฉลากเพื่อหาผู้ที่จะไปเป็นเครื่องบูชายัญ ปรากฏว่าพระธิดาองค์เดียวของพระองค์เป็นผู้จับฉลากได้ แม้ว่าพระราชเจ้าจะทรงรักใคร่พระธิดามากเพียงใด แต่เพื่อความสงบสุขของบ้านเมือง พระองค์จึงจำพระทัยส่งพระธิดาไปเป็นเครื่องบูชายัญ ถ้าพ่อหนุ่มสามารถช่วยได้ จงช่วยเถิด" ชายหนุ่มจึงบอกว่าเขาจะลองสู้สักครั้ง เมื่อถึงเวลาเจ้างูยักษ์ก็โผล่ร่างขึ้นจากน้ำ

อาหมัดซึ่งคอยอยู่จึงใช้ดาบฟันงูคอขาดกระเด็นหัวแล้วหัวเล่า จนถึงหัวที่เจ็ด
งูก็ตาย เจ้าหญิงจึงรับสั่งให้อาหมัดเอาดวงตาและเขี้ยวไว้เพื่อเป็นหลักฐาน
อาหมัดทูลเจ้าหญิงว่าตนเองจะต้องจากเมืองนี้ไปก่อนสักระยะหนึ่งแล้วจะกลับ
มาใหม่

ต่อมาเมื่อทหารคนหนึ่งมาพบซากงูจึงนำความไปกราบทูลพระราชว่า
ตนเป็นผู้ฆ่างูยักษ์ตัวนั้นเพื่อตัวเองจะได้เป็นลูกเขยพระราช พระราชจึงตรัส
ถามถึงหลักฐาน ทหารผู้นั้นกราบทูลว่าไม่ได้นำมา เจ้าหญิงจึงตรัสว่า "คนที่ฆ่างู
ที่แท้จริงจะต้องมีหลักฐาน คือ ดวงตาและเขี้ยว" ส่วนหัวงูที่กระจัดกระจายอยู่
ชายฝั่ง ไม่มีผู้ใดสามารถเอาไปทิ้งทะเลได้ พระราชทรงประกาศว่าใครสามารถ
เอาไปทิ้งทะเลได้ พระองค์จะทรงยกพระธิดาให้ ฝ่ายอาหมัดเมื่อครบกำหนดที่ได้
สัญญากับเจ้าหญิง เขาจึงได้เดินทางมาที่เมืองนี้ เมื่อพบซากหัวงูอาหมัดเอาเท้า
เขี้ยวเล่น ๆ หัวงูก็กระเด็นตกทะเล พระราชทรงยอมรับว่าชายหนุ่มผู้นี้ คือ ผู้ที่
ฆ่างูที่แท้จริง อาหมัดจึงอภิเษกสมรสกับเจ้าหญิงอย่างสมเกียรติ

วันหนึ่งอาหมัดเห็นแสงวาว ๆ มาแต่ไกล จึงเกิดความสงสัยถามเจ้าหญิง
เจ้าหญิงตรัสว่า "ที่นั่นเป็นที่อยู่ของยักษ์ ถ้าผู้ใดเดินทางไปที่นั่นก็จะถูกเจ้ายักษ์สาป
ให้เป็นหิน" อาหมัดอยากรู้ความจริงจึงบอกเจ้าหญิงว่าตนจะต้องไปที่นั่นให้ได้
เจ้าหญิงห้ามปรามเท่าไรก็ไม่ได้ผล รุ่งขึ้นอาหมัดขี่ม้าไปหายักษ์จึงถูกยักษ์สาปให้
กลายเป็นหิน โดยมีม้าเผ่ารอที่ปากถ้ำ เจ้าหญิงได้แต่เผ่ารอ วันแล้ววันเล่า อาหมัด
ก็ไม่กลับมา

กล่าวถึงมะพีชาย เมื่อเรียนสำเร็จแล้วได้กลับมาที่จุดนัดพบเห็นใบเมงลัก
เป็นสีแดง จึงรู้ว่าน้องชายได้รับอันตราย เขาออกเดินทางตามหาน้องชายโดยไป
ทางทิศตะวันตกก็ไปถึงเมืองดังกล่าว ทหารคิดว่าเป็นพระราชบุตรเขยจึงเชิญให้เข้า
ไปยังพระราชวัง ตกค่ำเจ้าหญิงทรงชวนไปที่ห้องนอน ปรากฏว่าชายหนุ่มมิดีเอ็น
พระธิดาแปลกพระทัย จึงตรัสว่า "ตั้งแต่กลับมาจากภูเขามีกาการแปลก ๆ บอก
ไม่ให้ไปก็ไม่เชื่อ" เจ้าหญิงทรงชวนเข้านอน ชายหนุ่มไม่ยอมทำให้เจ้าหญิงทรง
สงสัยมากขึ้น ขณะนั้นเอง "มะ" ก็ได้เห็นแสงวาว ๆ จึงถามว่า "นั่นแสงอะไร"

เจ้าหญิงสงสัยจึงว่า "ถามทำไมอีก ก็เพิ่งกลับจากที่นั่นเมื่อกี้เอง" มะจึงรู้ว่าสามีของเจ้าหญิงคือ น้องชายของเขา จึงบอกเจ้าหญิงว่าตนเองชื่อ "มะ" เป็นพี่ชายของอาหมัด มะได้ตามเรื่องราวทั้งหมด จากนั้นจึงออกตามหาน้องชาย

มะเดินทางไปถึงภูเขานั้น เขาพบม้าของอาหมัดอยู่ที่ปากถ้ำและได้พบชายชราผู้หนึ่ง ชายชรานั้นห้ามไม่ให้เข้าไปเพราะคนที่เข้าไปข้างในจะต้องถูกสาปเป็นหินหมดทุกคน มะได้ขอคำแนะนำจากชายชรา ชายชราจึงมอบน้ำมนต์ให้มะพร้อมกับบอกว่า "เมื่อนำน้ำมนต์ไปพรมบนหิน หินจะกลับกลายเป็นคนเหมือนเดิม แต่เจ้าจะต้องฆ่ายักษ์เสียก่อนด้วยการฟันเพียงครั้งเดียวเท่านั้น" ชายหนุ่มจึงเดินเข้าไปในถ้ำ พบยักษ์ตนหนึ่ง ยักษ์ถามว่า "เจ้าเป็นใคร มาจากไหน" ชายหนุ่มไม่ตอบ เขาระมัดระวังตัว เมื่อเห็นยักษ์ทำท่าจะทำร้ายเขาจึงฟันเจ้ายักษ์ ยักษ์อ่อนวอนขอชีวิต แต่ชายหนุ่มไม่สนใจกลับนำน้ำมนต์ไปพรมยักษ์ทำให้ยักษ์กลายเป็นหิน จากนั้นเอาน้ำมนต์ไปพรมร่างที่เป็นหิน หินก็กลายเป็นคนเหมือนเดิมรวมทั้งน้องชายของเขาด้วย ทั้งสองจึงเดินทางกลับพระราชวัง

มะได้เล่าเรื่องทุกอย่างให้น้องชายฟัง เจ้าหญิงทรงยอมรับว่า ตอนแรกทรงคิดว่ามะคือ อาหมัด เมื่อทุกอย่างเข้าใจกันดีแล้ว ต่างฝ่ายต่างถามไถ่วิชาความรู้ที่ได้ศึกษามา ทั้งคู่ต่างก็โอ้อวดว่าวิชาของตนนั้นดีที่สุดในสองจึงตกลงที่จะประลองวิชากัน ผลการประลอง ปรากฏว่าสองวันแรกไม่มีผู้ใดแพ้-ชนะ วันที่สามของการประลอง อาหมัดเพลิงพลังจึงถูกพี่ชายฆ่าตาย ต่อมาพี่ชายก็เข้าพิธีอภิเษกกับเจ้าหญิงอดีตน้องสะใภ้ เมื่อพันแควะที่¹ แล้ว และมะก็ได้ครองเมืองนี้สืบต่อกันมา

¹ แควะ หมายถึง ระยะเวลาที่หญิงผู้เป็นหม้ายไม่ว่ากรณีใด ๆ หากจะแต่งงานใหม่ จะต้องหลังจากสามีตาย หรือหย่าแล้วไม่น้อยกว่า 100 วัน หากพันระยะ 100 วันนั้นแล้ว จะคืนดีกับสามีคนเดิม ก็จะต้องจัดพิธีแต่งงานใหม่

3. เรื่อง ธิดาข้าง

นายมามะนอร์ บูแทน - ผู้เล่า

มีครอบครัวยากจนสองแม่ลูกดำรงชีวิตอยู่ด้วยการประกอบอาชีพทำไร่
 ข้าวโพด อยู่มาวันหนึ่งทั้งสองแม่ลูกได้ไปคูไร่ข้าวโพดที่เขาทั้งสองได้ปลูกไว้
 ปรากฏว่ามีข้างมาขโมยกินข้าวโพดของเขาหมดอย่างไม่เหลือร่องรอย ลูกชาย
 พุดว่า "ข้างมากินข้าวโพดของเราทุกวันเลย คินนี้ลูกจะแอบดูว่ามีข้างมากินข้าวโพด
 ของเรามากหรือเปล่า" เขาเตรียมไม้แหลมอันหนึ่งเพื่อจะแทงข้าง พอกลางคืนก็มี
 ข้างมาจริง ข้างจำนวนเจ็ดเชือก ซึ่งที่แท้ก็คือพระธิดาของพระราชานั้นเอง
 แต่พอตกกลางคืนพระธิดาจะแปลงร่างเป็นข้าง ชายคนนั้นซึ่งแอบอยู่หลังจอมปลวก
 แล้วพูดกับตัวเองว่า "อ้อ! ข้างตัวก็มาแล้วหรือ สักครู่เถอะ! ข้าจะแทงให้ตาย
 คาคะ!" แล้วชายคนนั้นก็วิ่งออกมาแทง ปรากฏว่าถูกพระธิดาองค์สุดท้ายแทง ข้างทั้งหมด
 ตกใจกลัวจึงหนีกลับพระราชวัง พระธิดาองค์สุดท้ายซึ่งถูกแทงที่พระเศียรนั้นมีความ
 เจ็บปวดมากอย่างบอกไม่ถูก พระราชาทรงพยายามหาทางรักษาเท่าไร ๆ ก็ไม่
 สามารถทำให้อาการของพระธิดาหายประชวรได้ ทนทางสุดท้ายพระราชาทรงป่าว
 ประกาศว่า "ถ้าใครสามารถรักษาอาการประชวรของพระธิดาให้หายขาดได้ ข้าผู้นั้น
 จะได้อภิเษกกับพระธิดา" แล้วพระราชาครั้นสั่งให้นายทหารออกไปประกาศหาหมอ
 ที่มีความสามารถทั้งหลายมารักษาพระธิดาก็พบกับชายหนุ่มคนนั้น ชายหนุ่มถามว่า
 "พวกท่านกำลังจะไปไหน" นายทหารตอบว่า "พวกเรากำลังตามหาหมอเพื่อไปถวาย
 การรักษาพระธิดา ซึ่งประชวรอยู่เป็นเวลาหลายเดือนแล้ว กัมแสงคร่ำครวญว่าปวด
 พระเศียร ท่านสามารถรักษาได้ไหม" ชายหนุ่มคนนั้นตอบว่า "เอ! ข้าเองก็บอก
 ไม่ถูก ลองดูก็ได้" นายทหารจึงบอกว่า "ถ้าอย่างนั้นก็อย่าไปตีกันว่า เพราะถ้าท่าน
 รักษาไม่หาย ท่านจะต้องถูกประหารชีวิต" ชายหนุ่มตอบว่า "ไม่เป็นไร ถ้าไม่หาย
 จะฆ่าจะแกงฉันก็ยอม แต่ฉันจะต้องลองรักษาดูก่อน" แล้วชายหนุ่มก็กลับไปบอกแม่
 แม่ก็ห้ามว่า "อย่าไปเลยลูก ถ้าลูกไปก็จะถูกพระราชูประหารชีวิตเปล่า ๆ"

ชายหนุ่มตอบว่า "ลูกจะไป เป็นตายร้ายดีอย่างไรลูกก็ต้องไปลองดู" ชายหนุ่มก็บอกให้นายทหารกลับไปก่อนแล้ว เขาจะตามไปที่หลัง นายทหารกลับไปทูลให้พระราชอาทรทราบขณะนั้นมีชายหนุ่มคนหนึ่งที่จะมาถวายการรักษาพระธิดา พระราชาทรงถามว่า "ชายหนุ่มคนนี้ไว้ใจได้แค่ไหน" นายทหารทูลตอบว่า "ก็ เขายืนยันและรับรองต่อหน้าหม่อมฉันแล้ว"

เมื่อชายหนุ่มเดินทางมาถึงพระราชวัง พระราชาตรัสถามว่า "นี่ท่านหรือที่ เป็นหมอและก็สามารถรักษาลูกของข้าได้" ชายหนุ่มตอบว่า "หม่อมฉันเป็นหมอ การรักษานั้นจะหายหรือไม่หายนั้นเป็นหน้าที่ของหม่อมฉันที่จะต้องลองดู หากโชคดีก็จะหาย" พระราชาจึงให้ชายหนุ่มเข้ามาแล้วทรงอนุญาตให้ถวายการรักษาพระธิดา พระองค์ตรัสว่า "ถ้าเจ้าสามารถรักษาให้หายได้ ข้าจะจัดพิธีแต่งงานระหว่างเจ้ากับลูกสาวของข้าทันที" ชายหนุ่มทูลตอบว่า "แต่ไม่แต่งตอนนี้หม่อมฉันขอรักษาพระธิดาก่อน" แล้วชายหนุ่มก็เข้าไปในห้องและสั่งให้ทหารหาต้นกล้วยต้นหนึ่ง แล้วสั่งห้ามไม่ให้ทุกคนเข้ามาในห้องเด็ดขาด เมื่อชายหนุ่มและพระธิดาอยู่กันตามลำพังแล้ว ชายหนุ่มก็ทูลถามว่า "ไหนเจ็บตรงไหนบ้าง" พระธิดาตรัสว่า "เจ็บตรงนี้" ชายหนุ่มจึงเปิดแผลจึงเห็นว่าไม่มีที่ เขาแทงติดอยู่ แล้วก็ทูลว่า "ทนหน่อยนะ หม่อมฉันจะดึงมันออก" ชายหนุ่มดึงมันนั้นออกแล้วนำไปปักที่ต้นกล้วยและก็เอาผ้ามาหุ้มเสร็จแล้วจึงสั่งพระธิดาว่า "พรุ่งนี้ถ้าทรงเจ็บอีก หม่อมฉันจะมาดูใหม่" เมื่อชายหนุ่มกลับไปแล้วปรากฏว่าอาการเจ็บปวดนั้นหายเป็นปกติไม่เจ็บปวดอีกเลย

สี่ห้าวันต่อมา เมื่ออาการของพระธิดาหายเป็นปกติแล้ว พระราชาจึงจัดพิธีอภิเษกสมรสอย่างสมเกียรติ แต่ปรากฏว่าในงานอภิเษกครั้งนี้ มารดาของชายหนุ่มไม่ได้มาร่วมด้วยเนื่องจากนางคิดว่าตระกูลของเขายากจน อีกอย่างตระกูลของเขาไม่เคยมีเชื้อพระวงศ์ ชายหนุ่มตอบว่า "ไม่เกี่ยวกันเลย ในเมื่อเขายอมยกพระธิดาให้ลูกแล้ว ลูกจะต้องแต่งงาน" แล้วงานอภิเษกก็ถูกจัดขึ้นอย่างใหญ่โตข้ามวันข้ามคืน หลังจากแต่งงานเรียบร้อยแล้วชายหนุ่มอยากจะพาพระธิดาไปเยี่ยมแม่ที่บ้าน ถึงแม้ว่าบ้านของเขาเป็นแค่กระท่อมหลังน้อยก็ตาม

เขาจะต้องพาพระธิดาไปให้ได้ จึงไปทูลพระราชบิดา บปรากฏว่าพระราชบิดาทรงอนุญาต แต่ก็ตรัสสั่งไว้ว่า "ระหว่างทางที่เดินไป หากไปพบต้นไม้ เจ้าอย่าหยุดนะ ถึงแม้ว่ามันจะมีใบที่ร่มรื่นหรือลำต้นจะมีแสงแวววับก็ตาม เจ้าจะหยุดพักไม่ได้ ถ้าจะหยุดพักก็ให้พักกลางแดดจะดีกว่า"

หลังจากรำลึว่าเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ชายหนุ่มกับพระธิดาก็ออกเดินทางระหว่างทางนั้นก็มีต้นไม้จริง ๆ ต้นไม้ต้นนั้นมีความสวยงามมากและร่มรื่นยิ่งนัก ชายหนุ่มจึงชวนพระธิดาหยุดพัก พระธิดาจึงตรัสว่า "อย่านะ! ท่านพี่ไม่ได้ยินที่เสด็จพ่อสั่งว่าถ้าไปพบต้นไม้แล้วอย่าเข้าไปพัก ให้พักกลางแจ้งจะดีกว่า" ชายหนุ่มตอบว่า "ก็เราเดินมาเหนื่อย ๆ จะพักกลางแจ้งให้แดดร้อนเผาเผาทำไม" พระธิดาก็แย้งขึ้นว่า "แต่นั้นเป็นคำสั่งของเสด็จพ่อนะ" แต่ชายหนุ่มก็ไม่ฟังเสียงจะเข้าไปหยุดพักให้ได้ ชายหนุ่มพร้อมกับพระธิดาก็เข้าไปนั่งพักใต้ร่มเงาไม้ของต้นไม้สักครู่หนึ่งพระธิดาก็กลายร่างเป็นช้าง ชายหนุ่มเมื่อเห็นเช่นนั้นก็กระโดดขึ้นไปบนหลังช้างเดินไปเดินมา แต่ก็สายไปเสียแล้ว เนื่องจากชายหนุ่มกระโดดขึ้นไปบนหลังช้างนั่นเอง ถ้าไม่กระโดดขึ้นไปบนหลังช้างพระธิดาจะสามารถกลายร่างเป็นคนได้อีก

4. เรื่อง นกเขาสีขาว

นายยี่หมุย สะออน - ผู้เล่า

สามีภรรยาคนหนึ่งประกอบอาชีพด้วยการปลูกพืชไร่และทำนา ปีนันเขาปลูกอ้อยทั้งหมดหนึ่งร้อยตัน และปีนั้นเป็นปีที่โชคร้ายของเขาทั้งสอง อ้อยที่ปลูกตายหมดเหลือเพียงต้นเดียว สามีภรรยานี้มีลูกด้วยกันสองคน พี่เป็นหญิงคนน้องเป็นชาย อยู่มาวันหนึ่งแม่สั่งลูกสาวว่า "อ้อยต้นนี้ปลูกต้องดูแลให้ดีนะอย่าให้น้องกิน เพราะแม่จะเอามันทำพันธุ์" หลังจากที่ตั้งเสียแล้วสองสามีภรรยา ก็ออกไปทำอะไรต่อสักครู่หนึ่งน้องชายร้องไห้อยากกินอ้อย จึงขอให้พี่สาวตัดอ้อยมาให้กิน ด้วยความสงสารน้อง พี่สาวจึงตัดอ้อยต้นนั้นให้น้องกินทั้ง ๆ ที่ยังคิดอยู่เสมอว่า "แม่สั่งไม่ให้ตัดเอามากิน แต่ฉันไม่รู้จะทำอย่างไรก็ฉันสงสารน้องนี่ แม่คงโกรธฉันแน่ ๆ เลย" ต่อมาแม่ก็กลับมาถึงบ้านถามลูกสาวว่า "ไหนละอ้อยที่แม่สั่งอยู่ไหนแล้ว" ลูกสาวตอบว่า "ลูกตัดให้น้องกินไปแล้วครึ่งหนึ่ง เหลืออีกครึ่งหนึ่ง" ด้วยความโกรธแม่จึงคว้าท่อนอ้อยที่เหลือมาไล่ตีลูกจนลูกสาวเจ็บปวดระบมไปหมดทั้งตัว อาการปางตาย

วันรุ่งขึ้น เด็กสาวคนนั้นก็กลายเป็นนกเขาสีขาวแล้วบินไปยังไร่นาที่มีแม่ของเขากำลังปลูกพืชอยู่ นกเขาสีขาวตัวนั้นพูดขึ้นว่า "แม่จำกลับบ้านเถอะ น้องกำลังนอนหลับ ถ้าไล่ตีแม่ สร้อยที่คอ ลูกได้ถอดออกเอาไปเก็บหมดแล้ว ลูกไม่ผิดนะแม่! ก็น้องเค้าร้องไห้อยากกินอ้อย ลูกสงสาร ลูกเลยตัดอ้อยให้น้องกิน ตอนนั้นแม่จำลูกไม่เป็นคนแล้ว ลูกกลายเป็นนกเขาสีขาว" ผู้เป็นแม่จึงพูดว่า "เอ! ทำไมนกเขาดูมันจึงขันแปลก ๆ" แล้วก็หันไปถามสามี "ฮีม! แปลกจริง ๆ ไม่เคยได้ยินนกเขาที่ไหนขันอย่างนี้ ไหนเราลองกลับไปดูที่บ้านสิ" เมื่อทั้งสองสามีภรรยาก็กลับไปบ้านก็เห็นผู้เป็นน้องนอนหลับอยู่และเป็นผู้เป็นพี่หายไป "ใช่แล้ว นกเขาสีขาวตัวนั้นเอง ลูกของเรากลายเป็นนกเขาไปแล้ว" พ่อพูด ผู้เป็นพ่อจึงไปขอร้องห้ามไม่ให้ลูกไป "อย่าไปไหนนะอยู่กับพ่อกับแม่ตรงนี้นะ พ่อแม่ทำผิดไปแล้ว

แต่ก็ขอให้ลูกอย่าจากพวกเราไปเลย" ลูกสาวตอบว่า "ลูกอยู่ไม่ได้แล้ว ลูกจะต้องไป" พุคจนกเขาสีขาวตัวนั้นก็บินไปสู่ป่ากว้าง

กล่าวถึงพระโอรสของพระราชาราชองค์หนึ่งซึ่งมาจับนกที่ป่าแห่งนั้น และได้ยินเสียงพูดว่า "อ้อยเพียงลำเดียวแมกก็เสียดาย ลูกคนหนึ่งแม่ไม่เสียดาย แม่ยอมเสียลูก โดยที่ไม่ยอมเสียอ้อยลำนั้น" พระโอรสจึงตรัสขึ้นว่า "นกเขาคำนึงทำไมขันอะไรแปลก ๆ อย่างนี้" ดังนั้นพระโอรสจึงเสด็จเข้าไปดูใกล้ ๆ นกเขาคำนึงรู้อยู่แล้วว่าพระโอรสต้องการจะจับ จึงพูดว่า "จะเอาหม่อมฉันไปทำอะไร" แล้วนกตัวนั้นก็เล่าถึงประวัติความเป็นมาของตนเองว่ามีความเป็นมาอย่างไร แล้วกราบทูลต่อว่า "ถ้าพระองค์จะเอาไปเลี้ยง หม่อมฉันจะลงไปเดี๋ยวนี้" นกเขาคำนึงก็บินลงมาเกาะบนไหล่ของพระโอรส พระองค์จึงตรัสสั่งให้นกเขาคำนึงขึ้น นกเขาจึงขึ้นว่า "ฮีม! ถ้าหม่อมฉันได้อยู่ในกรงเหล็กก็คงจะดีนะ" พระโอรสจึงนำไปใส่ในกรงเหล็ก นกเขาคำนึงขึ้นว่า "ฮีม! ถ้าหม่อมฉันได้อยู่ในกรงทองเหลืองก็น่าจะดีกว่านั้นนะ" พระโอรสจึงนำไปใส่ในกรงทองเหลือง นกเขาคำนึงขึ้นต่อไปว่า "ฮีม! ถ้าหม่อมฉันได้อยู่ในกรงนากก็คงจะดีนะ" เมื่อพระโอรสนำไปใส่ในกรงนาก นกเขาก็ก็นึกว่า "ฮีม! ถ้าหม่อมฉันได้อยู่ในกรงทองก็คงจะดีนะ" พระโอรสจึงนำไปใส่ในกรงทองแล้วตรัสถามว่า "เจ้านก เจ้าจะขันแบบอื่นบ้างได้ไหม" นกเขาคำนึงจึงขึ้นว่า "จะให้หม่อมฉันขันแบบไหนล่ะ เอาอย่างนั้นหม่อมฉันจะเล่า เรื่องราวของหม่อมฉันสมัยที่หม่อมฉันเป็นมุนษย์ให้พระองค์ฟังก็แล้วกัน แต่หม่อมฉันคงเล่าไม่ได้หรอก มันเป็นเรื่องที่น่าเศร้าที่สุด" พระโอรสจึงรับสั่งให้ขันต่อเพราะพระองค์อยากฟัง ทันใดนั้นเหตุการณ์ที่ไม่คาดคิดก็เกิดขึ้น นกเขาคำนึงได้บินออกจากกรงแล้วพูดว่า "ไม่ต้องเอามาเลี้ยงหรือ หม่อมฉันเป็นนกจงปล่อยให้หม่อมฉันได้บินไปในป่าใหญ่นั้นดีแล้ว" แล้วนกตัวนั้นก็บินหายไป

5. เรื่อง บื้อต้อรอกาลอ

นางรอม๊ะ เจมะ - ผู้เล่า

บื้อต้อรอกาลอและอื้ออายุสองสามีภรรยาอาศัยอยู่ที่ชายป่าแห่งหนึ่ง วันหนึ่งอื้ออายุได้เข้าป่าเพื่อหาหน่อไม้มาแกงให้สามีรับประทาน เมื่อแกงแล้วปรากฏว่าสามีชอบ วันรุ่งขึ้นจึงแกงหน่อไม้ให้อีก บังเอิญในขณะที่กำลังสับหน่อไม้ นั้น สับพลาดไปถูกนิ้ว เลือดจึงหยดลงไปบนหน่อไม้ที่จะใช้แกง

เมื่อบื้อต้อรอกาลอกินแกงหน่อไม้ เขารู้สึกที่แกงในวันนี้อร่อยหวานมัน ผิดจากวันก่อน ๆ จึงถามอื้ออายุภรรยาว่า "ทำอย่างไรแกงจึงอร่อยกว่าทุก ๆ วัน" ตอนแรกอื้ออายุไม่ยอมตอบ นางบอกว่า "แกงเหมือนทุก ๆ วันนี่แหละ" สามีไม่เชื่อ จึงคาดคั้นถามอีก นางจึงยอมบอกความจริง ก่อนบอกอื้ออายุขอให้สามีไปนั่งห่าง ๆ เมื่อสามีทำตามนางจึงตะโกนบอกว่าตนเองแผลอับถูกนิ้วจึงทำให้เลือดหยดลงบนหน่อไม้ บื้อต้อรอกาลอได้ฟังก็โมโหมากหาว่าภรรยาให้ตนกินเลือดของนาง จึงเข้าทำร้าย อื้ออายุวิ่งหนีไปทางปล่องไฟ บื้อต้อรอกาลอก็วิ่งไล่ตาม

ระหว่างทางบื้อต้อรอกาลอเห็นผู้คนที่กำลังดูหนังตะลุงอยู่จึงถามคนเหล่านั้นว่า "เห็นผู้หญิงวิ่งผ่านมานั้นหรือเปล่า" ผู้คนต่างก็บอกว่า "ไม่เห็น" นายหนังตะลุงจึงกระซิบบอกคนเหล่านั้นว่าให้หูคากับบื้อต้อรอกาลอดี ๆ เพราะถ้าบื้อต้อรอกาลอโมโหแล้วจะทำร้ายผู้คน ดังนั้นเมื่อบื้อต้อรอกาลอถาม ผู้คนเหล่านั้นจึงตอบอย่างเอาใจ บื้อต้อรอกาลอถามว่า "นี่อะไร" ผู้คนตอบว่า "โรงหนังของบื้อต้อรอกาลอ" "นี่อะไร" "จอหนังของบื้อต้อรอกาลอ" "แล้วนี่อะไรล่ะ" "รูปหนังของบื้อต้อรอกาลอ" ชาวบ้านแย่งกันตอบ

บื้อต้อรอกาลอได้ฟังก็ชอบใจมากจึงบอกให้นายหนังเล่นหนังตะลุงต่อ บื้อต้อรอกาลอก็นั่งฟังตั้งมะพร้าวอยู่ เขาหนังตะลุงพลางกินมะพร้าวที่ชาวบ้านให้พลาง ปรากฏว่ามะพร้าวที่กินนั้นมีจาว บื้อต้อรอกาลอคิดว่าผู้คนเหล่านี้เอามะพร้าวเสียให้ตนกินและคิดว่าผู้คนเหล่านั้นหลอกตนจึงโกรธและเสียใจมาก เลยกลับไปยังที่อยู่ของตนตามเดิม

6. เรื่อง เมาะชื่อเก็ง-เมาะชื่อเก็ง

นายปะตอณะ สามะ - ผู้เล่า

มีครอบครัวอยู่ครอบครัวหนึ่งยากจนอนาถาที่สุด วันหนึ่งครอบครัวนี้ ได้ลูกชายหนึ่งคน ลูกชายคนนี้เป็นสุดที่รักของพ่อแม่ ทั้งคู่เฝ้าเลี้ยงดูเป็นอย่างดี เมื่อลูกคนนี้โตพอที่จะรับภาระตัวเองได้แล้ว บรากรว่าเด็กคนนี้ก็กินจุมาก ไม่ว่าจะหุงข้าวมากน้อยแค่ไหนลูกชายคนนี้ก็กินหมด ครึ่งลิตร หนึ่งลิตร สองลิตร สามลิตร หรือหนึ่งก้นตั้ง ลูกชายคนนี้ก็กินคนเดียวหมดโดยที่ไม่เหลืออะไรให้พ่อแม่เลย ทั้งสองสามีภรรยาจึงคิดว่า "ลูกคนนี้เราเลี้ยงต่อไปไม่ไหวแน่แล้ว ขึ้นเลี้ยงมันต่อไปเราต้องอดตายแน่" ดังนั้นทั้งสองสามีภรรยาจึงคิดหาวิธีการที่จะฆ่าเด็กคนนี้ให้ได้ แม่จึงบอกพ่อว่า "ไม่ยากเลยพ่อ ! พ่อก็ชวนลูกไปทำไร่บนเขาโน้น แล้วลงมือฆ่าได้เลย" ผู้เป็นพ่อจึงชวนลูกชายไปที่ไร่ตามที่แม่บอก ลูกชายนั้นก็ตอบว่า "ได้ไม่มีปัญหาแต่เราจะนำอะไรไปบ้างละ ที่แน่ ๆ พ่อจะต้องไปจ้างนายช่างทำ มีดพม่า เพราะมีดพม่าเป็นอุปกรณ์สำคัญในการถางป่านะพ่อ" พ่อจึงถามว่า "ลูกจะเอาขนาดไหนละมีดพม่าจะ ลูกจะเอาที่มีน้ำหนักสี่สิบลิโล" แล้วพ่อของเขาก็ไปทูลขอมีดพม่ากับพระราชาก็เอาไปให้ลูกชาย พระราชาจึงรับสั่งให้ช่างทำมีดพม่า นายช่างถามว่า "พระองค์จะเอาใหญ่ขนาดไหน" พระราชาตอบว่า "ขนาดไหนก็ได้ใหญ่ที่สุดเท่าที่นายช่างสามารถทำได้ก็แล้วกัน ถึงแม้ว่าจะยกไม่ไหวก็เอา ขอให้ช่างทำได้ก็แล้วกัน"

นายช่างก็ลงมือทำมีดพม่าจนเสร็จ แต่ก็ยังไม่มีใครมายกไปได้ และแล้วเด็กคนดังกล่าวก็มายกไปได้อย่างง่ายดาย ดังนั้นเด็กชายพร้อมกับพ่อของเขาก็ขึ้นไปบนภูเขาเพื่อตัดไม้และถางป่า เมื่อพบกับต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่งทั้งสองจึงลงมือโค่นต้นไม้ต้นนั้นเป็นเวลาเจ็ดวันแล้วก็ยังไม่สามารถทำให้ต้นไม้ต้นนั้นล้มได้ ในขณะที่ต้นไม้ทำท่าจะล้ม ผู้เป็นพ่อก็ได้สั่งให้ลูกนั้นไปรอรับแล้วก็ตามไปที่บ้านด้วย พอต้นไม้ต้นนั้นล้มลงและทับลูกชาย ผู้เป็นพ่อคิดว่าลูกของตนตายแน่ ๆ จึงรีบกลับบ้านแล้วก็สั่ง

ให้แม่จัดการหุงข้าว และในใจนั้นคิดว่า "วันนี้ข้าจะได้กินข้าวแล้ว" ผู้เป็นแม่ จึงหุงข้าวจำนวนสี่ลิตร (หนึ่งก้นตัง) พอถึงเวลาข้าวสุกก็ได้ยินเสียงลูกชายตะโกนถามว่า "พ่อ ! ไม่นั่นจะให้ลูกไปเก็บที่ไหน" พ่อจึงตอบว่า "เก็บไว้เถอะ ! ที่ไหนก็ได้" หลังจากเก็บไม้ต้นนั้นเรียบร้อยแล้ว ลูกชายก็ก้าวขึ้นบันไดแล้วก็ลงมือรับประทานข้าวคนเดียวจนหมด ทั้งพ่อและแม่ก็เลยออกอีกตามเคย หมกบัญญาที่จะฆ่าลูกชายคนนี้ได้

อีกเจ็ดวันต่อมาลูกชายบอกว่า "พ่อถึงเวลาคำนาแล้วใช้ไหมพ่อ ช่วยไปหาพันธุ์ข้าวมาหน่อย ลูกจะออกไปทำนาเอง" พ่อถามว่า "ลูกจะเอาพันธุ์ข้าวมากมายจำนวนเท่าไรละ" ลูกชายตอบว่า "ไม่มากหรอกพ่อ หามาให้ได้ก็แล้วกัน สักเจ็ดทะนานเป็นใจ" พ่อของเขาจึงออกไปหาพันธุ์ข้าว ไม่นานก็ได้มาครบตามจำนวนที่ต้องการ จึงนำกลับมาให้ลูกชายไปปลูกก่อน โดยตนจะตามไปที่หลัง ในใจนั้นคิดว่า "นี่เป็นโอกาสของข้า ข้าจะได้กินข้าวบ้างละ เพราะพันธุ์ข้าวตั้งเจ็ดทะนานคงจะต้องใช้เวลาลูกปลูกพอสมควร" แต่เด็กชายคนนี้ก็ไม่ได้ลงมือปลูกเอง กลับไปชักที่มีปากแหลมให้ทีมแทงพื้นดินให้เป็นหลุม บรรดานกเท่าที่มีอยู่ในป่าแถบนั้นก็ออกมาหมด นกหนึ่งตัวเม็ดข้าวหนึ่งเม็ด เวางลงไปในหลุมต่อหลุม เมื่อปลูกเรียบร้อยแล้วฝูงนกฝูงนั้นต่างก็โฉบบินกลับเข้าป่า ส่วนผู้เป็นพ่อกำลังหุงข้าวอยู่ที่บ้าน พอข้าวสุกเรียบร้อยก็ได้ยินเสียงตะโกนมาแต่ไกลว่า "พ่อ ! ลูกปลูกต้นข้าวเสร็จแล้ว" แล้วก็ก้าวขึ้นบันไดมานั่งอยู่บนบ้านลงมือรับประทานข้าวคนเดียวจนหมด พ่อแม่หมดโอกาสที่จะกินอีกตามเคย

อีกเจ็ดวันต่อมาลูกชายเข้ามาหาพ่อแล้วพูดว่า "พ่อ เราต้องสร้างยุ้งข้าว เพราะข้าวที่ปลูกมันกำลังจะสุกแล้ว" พ่อจึงถามว่า "ใครจะทำละ" ลูกชายตอบว่า "ไม่เป็นไร ลูกจะไปหานายช่างเอง" แล้วนายช่างก็ทำยุ้งข้าวจนเสร็จก็พอดีถึงเวลาที่จะต้องไปดูต้นข้าวที่ปลูกเอาไว้ ผู้เป็นพ่อแม่เมื่อไปเห็นก็ตกใจ เพราะมันมีจำนวนมากเหลือเกินกินเนื้อที่ไม่ทราบว่าจะฆ่าหมูเขาไปที่ลูก ลูกชายบอกว่า "พ่อก็คงรู้เถอะลูกจะเผาข้าวโพดกินหน่อย" แล้วเขาก็เผาข้าวโพดกินจนหมดจำนวนห้าฝัก แล้วลูกชายก็บอกพ่อว่า "ลูกจะเอาข้าวจำนวนนี้ไปที่บ้าน

แล้วนะ พ่อช่วยไปหา เชือก เจ็ดสี เจ็ดเส้น เจ็ดอย่างให้ได้ภายในเจ็ดวัน" หลังจากที่ได้ เชือกตามต้องการแล้ว ลูกชายจึงเอามาผูกที่ขึงข้าวแล้วบอกกับพ่อว่า "คืนนี้ พ่ออนอนให้สบายเถอะลูกจะเป็นผู้ขนข้าวกลับไปเอง"

วันรุ่งขึ้นรวงข้าวเต็มไปหมด เหตุการณ์ครั้งนี้สร้างความปลื้มปิติใจแก่พ่อแม่ วันหนึ่งลูกชายนั้นก็เข้ามาหาพ่อแม่แล้วก็พูดว่า "ถึงเวลาแล้วที่ลูกจะต้องจากพ่อแม่ไป เพราะพ่อแม่ไม่ได้รักลูกเลย" พ่อของเขาร้องไห้แล้วพูดว่า "พ่อรักลูกมาก รักจริง ๆ" เด็กชายคนนั้นตอบว่า "พ่อรัก ลูกก็ต้องไป ไม่รัก ลูกก็ต้องไป แล้วลูกจะกลับมาเมื่อลูกคิดว่าข้าวที่มีอยู่ทั้งหมดหมดไปแล้ว คราบไคที่ลูกคิดว่าข้าวยังไม่หมดลูกจะไม่กลับมา" พูดจบลูกชายก็จากไป ระหว่างที่เขาเดินไปนั้น เขาพบกับชายแก่หลังค่อมคนหนึ่ง เขาจึงถามว่า "เวาะ¹ จะไปไหน ไปพร้อมกับฉันไหม" ชายแก่หลังค่อมก็ตอบตกลง

ทั้งสองเดินทางไปเรื่อย ๆ ก็ไปพบคนตาบอด ทั้งสองจึงถามว่า "ท่านจะไปไหน ไปพร้อมกับเราไหม" ชายตาบอดตอบตกลง ชายหลังค่อมจึงพูดว่า "ถ้าเอ็งเดินไปลำบากก็ขึ้นมาบนหลังของฉันสิ" ทั้งสามจึงเดินต่อไปก็พบกับชายหูหนวก ทั้งสามจึงถามว่า "นี่ท่านหูหนวกท่านจะไปไหน" ชายหูหนวกตอบว่า "ก็ไม่ได้ไปไหน ฉันก็อยู่แถวนี้แหละ" ชายหลังค่อมพูดว่า "ท่านจะไปกับเราด้วยไหม และถ้าท่านเดินไม่ไหวก็ขึ้นมาบนหลังของฉันแล้วเราจะไปด้วยกัน" แล้วทั้งสี่ก็เดินทางต่อไปเรื่อย ๆ ก็พบกับคราด คนหนึ่งอุทานว่า "โโฮโโฮ! นี่คือหัวของแนนเนาะชาซี²" อีกคนหนึ่งพูดว่า "ไหนไปหยิบขึ้นมาสิ แต่ใครจะถือไปล่ะ" เจ้าค่อมจึงพูดว่า "ฉันเอง เอามาตั้งไว้บนหลังฉันนี่" และพอเดินไปอีกสักพักหนึ่งก็พบกับขี้ช้าง คนหนึ่งอุทานว่า "เออเฮะ! ยาสั้นของแนนเนาะชาซี" อีกคนหนึ่งพูดว่า "ไหน" อีกคนหนึ่งพูดว่า "นี่! แล้วใครจะเป็นคนถือไปล่ะ" ชายหลังค่อมบอกว่า "เอามาตั้งบนหลังฉันนี่" แล้วทั้งหมดก็เดินต่อไปก็พบกับตัวเหาของแนนเนาะชาซี คนหนึ่ง

¹ ลุง

² ยักษ์ผู้เป็นใหญ่

ถามว่า "ไหน" คนหนึ่งตอบว่า "โน้น" อีกคนหนึ่งพูดว่า "ไป! ไปเอามา"
 อีกคนถามว่า "แล้วใครจะถือไปล่ะ" ชายตาบอดบอกที่ "เอามาฉันจะถือไปเอง"
 แล้วทั้งสองก็เดินทางไปเรื่อย ๆ ก็ไปพบกับชายผู้ที่มีมือใหญ่ ชายทั้งสองจึงถามว่า
 "เจ้าจะไปไหนเจ้าฝ่ามือใหญ่" "อ้อ! ฉันก็เดินไปเดินมา หาเพื่อนตรงนี้แหละ"
 ชายหลังค่อมพูดว่า "ไม่ต้องไปหาที่ไหนหรอก เพื่อน ๆ อยู่บนหลังของฉันหมดแล้ว
 เอาไปเลยถ้าท่านมีความสามารถก็เอาเพื่อน ๆ ที่อยู่บนหลังฉันนี่ซิ ถ้าท่านเอาไป
 ไม่ได้ ท่านจะต้องไปกับพวกเรานะ" แล้วเจ้าฝ่ามือใหญ่ก็ดึงและลากพรรคพวก
 ที่อยู่บนหลังชายหลังค่อม จะดึงจะชักจูงลากอย่างไรก็ไม่ขยับเขยื้อน "ชายหลังค่อม
 พูดว่า "อ้อ! ถ้าอย่างนั้นก็จงตามฉันมาซิ" ชายทั้งสองก็เดินทางอีกก็ไปพบกับชาย
 ชีตาและ เมื่อเห็นชายหนุ่มทั้งสองเข้าเดินมา ชายชีตาและจึงเอาชีตาขว้างไปที่คนกลุ่มนั้น
 ปรากฏว่าทั้งหมดต้องหยุด ก้าวขาเดินต่อไปไม่ได้ ชายทั้งสองจึงถามว่า "ท่านทำกับ
 พวกเราอย่างนี้ทำไม" ชายชีตาและตอบว่า "ช่างฉัน! ฉันจะทำตามใจของฉัน
 ใครจะทำไม" เจ้าฝ่ามือใหญ่จึงเอามือกวาดที่เดียวกับเกลี้ยง แล้วทุกคนก็ช่วยกัน
 จับชายชีตาและขึ้นไปบนหลังเจ้าค่อม แล้วทั้งหมดจึงเดินต่อไปก็ไปพบกับชายกันแหลม
 นั่งที่ไร่น้ำบริเวณนั้นจะกลายเป็นหนองน้ำทันที ทำให้ชายหนุ่มทั้งสองเดินต่อไปไม่ได้
 ชายชีตาและจึงเอาชีตาและของตนมาอุดความถม ชายกันแหลมนั่งลงไปอีกจึงเกิด
 หนองน้ำ หนองแล้วหนองเล่า ชายชีตาและก็เอาชีตามาอุดความถมอย่างไม่ลดละ
 เป็นอยู่อย่างนั้นหลายครั้งหลายครา ในที่สุดเด็กหนุ่มจึงท้าทายชายกันแหลมว่า "นี่
 ท่านจงหยิบมีดพร้าของฉันซิ ถ้าท่านสามารถหยิบขึ้นมาได้ ฉันยินดีเป็นทาสรับใช้
 ของท่าน แต่ถ้าท่านไม่สามารถหยิบขึ้นมา ท่านจะต้องไปกับเรา" ชายกันแหลมตอบ
 ตกลง เมื่อไปหยิบแล้วปรากฏว่า ยกขึ้นมาเท่าไร ๆ ก็ยกไม่ขึ้น เด็กคนนั้นจึงพูดว่า
 "อ้อ! มาเป็นเพื่อนฉันดีกว่า" แล้วชายทั้งสองก็เดินทางต่อไปก็พบกับชายผู้มี
 ใบหูใหญ่ เด็กหนุ่มจึงถามว่า "นี่! เจ้ากำลังจะไปไหน เจ้าจะไปพร้อมกับพวกเรา
 ไหม" เจ้าใบหูใหญ่ตอบตกลงจะร่วมทาง รวมเป็นแปดคน

ชายหนุ่มทั้งแปดคนเดินทางเข้าไปในเมืองยักซ์แห่งหนึ่ง ยักซ์คนนี้มี
 หญิงสาวที่เขากำลังเลี้ยงดูสำหรับเป็นอาหารของเขาเองอยู่คนหนึ่ง ขณะนั้นเจ้ายักซ์

ไม่อยู่เพราะออกไปหาอาหาร หญิงสาวคนนั้นจึงออกมาเตือนชายหนุ่มทั้งแปดว่า
 "พวกท่านมาจากไหน พวกท่านอย่าเข้ามาในบริเวณนี้ะ ถ้าเจ้ายักษ์กลับมา
 พวกท่านต้องตาย พวกท่านทุกคนจะเป็นอาหารของเจ้ายักษ์แน่ ๆ เลย" ชายหนุ่ม
 จึงพูดว่า "ช่างเถอะ จะกินเราก็ให้มากินได้เลย พวกเราไม่กลัวตายหรอก
 พวกเราไม่ไปไหนทั้งนั้น" ดังนั้นหญิงสาวจึงให้ชายทั้งหมดไปซ่อนตัว เด็กหนุ่ม
 ซ่อนในกระสอบที่ทำด้วยกระจูด ชายตาบอดเข้าไปซ่อนอยู่ในกระบุงใส่เกลือ
 ชายผู้มีใบหูใหญ่ไปซ่อนในกรงเหล็ก เจ้าชู้ตาและไปซ่อนอยู่บนคาน ส่วนเจ้ามือใหญ่
 ยังไม่หันเข้าไปซ่อนตัวนางยักษ์กลับมาพอดี เจ้ามือใหญ่จึงหยิบกรงเหล็กมาครอบ
 นางยักษ์ นางยักษ์จึงตื่นเพื่อให้หลุดพ้นจากกรงเหล็ก ทันใดนั้นก็เห็นคราดจึงตกใจ
 แล้วกล่าวว่า "เอ! หัวของข้าที่ว่าใหญ่แล้วของมนุษย์ยังใหญ่กว่า" มองไปทางขวา
 เห็นหาก็อุทานออกมาว่า "ทำไมเหาของมนุษย์จึงใหญ่ขนาดนี้ ข้าอยู่ไม่ได้แล้ว
 ข้าต้องหนีแล้ว" หนีไปอีกที่หนึ่งก็เห็นซี่ข้าง "โอโฮ! ยาสีฟันของมนุษย์ทำไมก้อน
 มันใหญ่ ๆ จริง ๆ" แล้วหนีไปอีกทางหนึ่งก็เห็นมีดพร้าก็อุทานว่า "โอ!..มนุษย์
 คนนี้แข็งแรงขนาดไหน ถ้าดูขนาดนี้แล้ว น้ำหนักแค่ไหนข้าเอง ถ้าหยิบขึ้นมาคงไม่
 ขยับเขยื้อนแน่ ๆ" เมื่อนางยักษ์ตื่นจนหลุดออกมาจากกรงเหล็กแล้วก็รู้สึกหิวจึงเดิน
 เข้าไปในครัวแล้วก็เปิดกระบุงเกลือ เพื่อจะนำไปใส่ในข้าวเปียก ก็ต้องเผชิญกับ
 เจ้าตาบอด เจ้าตาบอด ตกใจกลัวหุอะไรไม่ออก นางยักษ์จึงคิดว่าเป็นผี
 จึงกระโดดหนีตกลงบนครกตำข้าวและครกตำข้าวก็พลิกมาทับนางยักษ์คนนั้น
 เจ้าฝ่ามือใหญ่จึงหยิบมีดพร้าขึ้นมาฟันนางยักษ์คนนั้นตาย เมื่อนางยักษ์ตายแล้วทุกคน
 จึงออกมา ทันใดนั้น ชายหูหนวกเอามือตบที่หลังชายหลังค่อม ทำให้หลังที่ค่อมนั้นกลับ
 เขยียดตรง ชายหลังค่อมเมื่อหลังตนเองเขยียดตรงแล้วก็เอามือไปตบชายหูหนวก
 ชายหูหนวกก็หายหนวก ได้ยินเสียงปกติ และในที่สุดชายทั้งเจ็ดก็ถึงเวลาจะอำลา
 หญิงสาวคนนั้น เนื่องจากพวกเขาทั้งเจ็ดจำเป็นต้องเดินทางต่อไป แล้วทุกคน
 ก็จัดพิธีแต่งงานให้เด็กหนุ่มผู้เป็นเจ้าของมีดพร้าเล่มใหญ่นั้นกับหญิงสาว และแต่งตั้ง
 ให้เป็นพระราชา ทั้งคู่ก็ได้ครองรักอย่างมีความสุข

7. เรื่อง พระราชาถือสิง

นายมกษะนอร์ บูแทน - ผู้เล่า

มีพระราชาองค์หนึ่งมีพระธิดาทั้งหมดเจ็ดพระองค์ วันหนึ่งขณะที่พระธิดาทั้งเจ็ดกำลังเล่นไต่แผ่นกระดานอยู่นั้น ก็มีเสียงอุทานต่าง ๆ นานา องค์หนึ่งอุทานว่า "โอ๊ย ! ฉันจะแต่งงานกับผู้เลี้ยงม้าของเสด็จพ่อ" อีกองค์หนึ่งอุทานว่า "ตาเถร ! ฉันจะแต่งงานกับผู้เลี้ยงช้างของเสด็จพ่อ" และอีกองค์หนึ่งก็อุทานว่า "เหม ! ฉันจะแต่งงานกับผู้เลี้ยงควายของเสด็จพ่อ" ส่วนพระธิดาองค์สุดท้ายซึ่งไม่ตรัสหรืออุทานอะไรเลย พี่ ๆ จึงตรัสถามว่า "ทำไมหรือน้อง ทำไมน้องไม่อุทานอะไรเลย" พระธิดาองค์สุดท้ายจึงตรัสว่า "หม่อมฉันไม่ทราบว่าจะอุทานว่าอย่างไรดี" พี่ ๆ จึงตรัสว่า "ก็น้องพูดไป อุทานออกมาสิอะไรก็ได้ เราอุทานกันเล่น ๆ เท่านั้นเอง น้องอย่าไปถือว่าเป็นเรื่องจริงจังเลย" เล่นไปเล่นมา น้องสุดท้ายก็อุทานว่า "ตาเถร ! ฉันจะแต่งงานกับพระราชาถือสิง" เมื่อได้ยินเช่นนั้นพวกพี่ ๆ ทั้งหมดนำความไปทูลให้พระราชาทรงทราบถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทั้งหมด พระราชาเมื่อได้ยินเช่นนั้นก็พิโรธพร้อมกับเนรเทศพระธิดาองค์สุดท้ายออกจากเมือง

พระธิดาองค์สุดท้ายต้องเดินทางออกจากเมืองโดยทางเรือ โดยมีนายท้ายคนหนึ่งเป็นเพื่อนตามเสด็จ ขณะที่นั่งอยู่ในเรือนั้น นายท้ายเรือได้ทูลพระธิดาว่า "ไม่ว่าพระธิดาจะทรงเห็นสิ่งใดก็อย่าตกพระทัย และอุทานอะไรออกมา" เมื่อเรือแล่นไปได้สักพักหนึ่ง พระธิดาทอดพระเนตรเห็นไม้ไผ่ลำหนึ่ง พระธิดาตรัสออกมาว่า "นั่นอะไร ! อ้อ...ไม้ไผ่ ประโยชน์ของมันมีมากนัก เช่น เอาไปทำที่ห่อผ้าหรือหลอดสาวเส้นด้าย" กล่าวจบไม้ไผ่ลำนั้นลอยมาขวางลำเรือทำให้เรือแล่นต่อไปไม่ได้ เค็ดคร่อนถึงนายท้ายต้องแก้ปัญหาด้วยการกล่าวว่า "ลมตะวันตก ลมตะวันออก ช่วยนำเรือของข้าไปยังฝั่งโน้นด้วย" พุดจบเรือจึงแล่นต่อไป ส่วนไม้ไผ่ลำนั้นก็ยังคงติดตามลำเรือนั้นต่อไปเรื่อย ๆ แล้วเรือก็แล่นไปถึงฝั่ง พระธิดาตรัสว่า "เอ!

ไม่ใฝ่ลำนัจามจริง ฉันอยากได้เจ้ามาทำที่หอผ้า" พูดยบไม่ใฝ่ลำนัจามแค้น "โผล่" ปรากฏว่ามีผีตนหนึ่งชื่อว่า "เซ็ง" สวมเสื้อหนังหมูและมีโกบนศีรษะ ต่อมาพระธิดา จะสร้งน้ำ ผีตนนั้นจึงพูดว่า "เสื้อผ้าชุดของเจ้าให้ข้าใส่ละ เสื้อของเจ้าให้ข้าใส่ละ" พระธิดาคอบว่า "ก็ใส่ซิ ฉันทนุญาติ" หลังจากพระธิดาสร้งน้ำเสร็จก็ขึ้นมา ปรากฏว่า ผีตนนั้นไม่ยอมคืนทั้งเสื้อและผ้าให้พระธิดา จากนั้นผีก็ปลุกพระธิดาและนายท้ายตกลง ในน้ำ แล้วผีก็พูดว่า "ลมตะวันตก ลมตะวันออก ช่วยนำเรือของข้าไปยังฝั่งโน้นด้วย" พูดยบเรือจึงแล่นกลับมายังเมืองของพระธิดา

ข่าวนี้รู้ไปถึงพระราชา พระองค์จึงตรัสสั่งให้ทหารไปรับพระธิดากลับมา นายทหารพร้อมด้วยขบวนช้างม้าไปรับพระธิดาตามรับสั่ง พอไปถึงผีซึ่งอยู่ในชุดพระธิดา บอกว่า "ไม่เอา ฉันไม่อยากจะขี่ช้างขี่ม้า ฉันอยากจะขึ้นเกี้ยว และคานหาม" ทหาร จึงกลับไปเอาเกี้ยวและคานหามมารับพระธิดา พอมาถึงพระธิดาพูดว่า "ฉันเปลี่ยนใจ แล้วละ ฉันไม่ขึ้นแล้ว ฉันจะกลับไปก็ต่อเมื่อฉันได้นั่งในกระซุ" นายทหารจึงนำกระซุ พร้อมกับคานหาม ผีตนนั้นจึงยอมกลับมายังพระราชวัง ี่ ๆ ทุกองค์เมื่อเห็นพระธิดา ต่างก็แปลกพระทัยว่า "เอ๊ะ ! ทำไมน้องของพวกเราไม่มีความสุขเลย นอกจากนั้นพูดจาก็ไม่ไพเราะด้วย" พอถึงเวลารับประทานอาหารผีตนนั้นก็ไมยอม รับประทานอาหารเหมือนคนปกติ แต่จะกินรำข้าวและเกลบผสมขี้เถ้า วันหนึ่งทหาร ได้เข้ามาพร้อมสนทนาพระธิดาเปล่ง นายทหารคนหนึ่งถามว่า "พระธิดาทรงเล่นนิทาน ให้หม่อมฉันฟังหน่อยได้ไหม" พระธิดาเปล่ง ตรัสว่า "ได้มีคหม่อม" พระธิดาเปล่ง ทรงเล่นนิทานไปเรื่อย ๆ พระธิดาทักท้วงเมื่อเห็นเช่นนั้นจึงแม่พระทัยว่า คนผู้นี้ไม่ใช่ น้องของพวกเราแน่ ๆ "แล้วน้องของเราอยู่ไหนละ จะทำอย่างไรดี" พระธิดา องค์หนึ่งตรัส ในที่สุดทหารก็ฆ่าผีตนนี้เสีย

จะกล่าวถึงพระราชาเมืองผี พระองค์ได้คุมไบบึงหนึ่งติดมือมาโดยหาไม่รู้ไม่ว่า ในคุ่มนั้นมีศของเซ็งหรือเมะเตวี่อยู่ พอถึงเวลาเสวยพระกระยาหาร จึงนำคุ่มไบบึง ขึ้นมา มหเสีของพระราชาทกพระทัย เนื่องจากเห็นจุมก ไบบู แล้วก็พูดว่า "เอ ! จุมกและไบบูอันนี้เป็นของเซ็งแน่ ๆ เลย" พระราชาลึงตรัสว่า "เป็นไปไม่ได้ก็เซ็ง ไปเป็นมหเสีของเมืองฝังโน้นแล้วใจ เจ้าอย่าเอาเรื่องที่ไม่เป็นเรื่องมาพูดเลย"

ทั้งพระราชากับแม่เหลืงทะเลาะกันและก็เกิดการชกต่อยกัน สุดท้ายพระราชาก็
จึงเอาดาบแทงแม่เหลืงพระชนม์ แล้วพระองค์ก็เปิดคู่มือในนั้นดู ก็ปรากฏว่าเป็นจุมุก
และใบหูของแข็งจริง ๆ โดยความเสียพระทัยพระราชาก็เอามืดแทงพระองค์เอง
สิ้นพระชนม์ตามไปด้วย

จะกล่าวถึงพระธิดาองค์จริงซึ่งขณะนี้ได้อภิเษกกับพระราชาถือลิง
เนื่องจากพระราชาถือลิงได้ช่วยชีวิตไว้ อยู่มาวันหนึ่งพระธิดาทรงคิดถึงบ้านจึงชวน
พระสวามีเสด็จกลับมาเยี่ยมเมืองของพระองค์ เจ้าหญิงจึงได้ส่งพระราชสาส์น
มาถึงเสด็จพ่อ เมื่อเสด็จพ่อได้รับพระราชสาส์น ด้วยความรักและความผูกพันระหว่าง
พ่อและลูกจึงทรงอนุญาตให้พระธิดาเสด็จกลับมา เมื่อเสด็จมาถึงเมืองพระราชาถือลิง
รูปงามมากจึงเป็นที่ชื่นชอบของพระธิดาทั้งหก พระธิดาทั้งหกจึงคิดอุบายที่จะครอบครอง
พระราชาถือลิง จึงคิดวางแผนการโดยตรัสบอกพระชนินทรว่า "นี่น้องถ้าจะให้
พระสวามีรักน้องมาก ๆ แล้วละก็ ให้เอามืดมาแขวนที่ประตูห้องนอน เวลาหุงข้าว
ก็ต้องใส่เกลือและซีเด้าเข้าไปด้วย นอกนั้น เวลานอนให้เอาหนามมาโปรยบนที่นอน"
พระธิดาซึ่งไม่ค่อยจะรู้เรื่องเท่าไร จึงทำตามที่พระธิดาทั้งหกรับสั่งทุกประการ
เมื่อพระราชาถือลิงเปิดประตูจะเข้าห้องก็โดนมืดที่แขวนไว้ เลือดอาบทั้งวรกาย
จึงตรัสถามพระธิดาว่า "น้องทำกับพ่ออย่างนี้ได้ยังไงไร ทำไมน้องทำกับพี่ได้ถึงเพียงนี้"
พระธิดาทรงเล่าเหตุการณ์ทุกอย่างโดยบอกว่า "พวกพี่ ๆ นั้นแหละมาสอนหม่อมฉันว่า
ถ้าจะให้เสด็จพี่รักหม่อมฉันต้องทำอย่างนั้นอย่างนี้" พระราชาถือลิงจึงตรัสว่า "ทีหลัง
อย่าทำนะ เพราะแทนที่พี่จะรักน้องมันกลับจะยิ่งเกลียดคนะสิ" พระธิดาจึงกันแสงด้วย
ความเสียพระทัยกับการกระทำของพระองค์เอง พระราชาถือลิงจึงตรัสว่า "เราจะอยู่
ที่นี่ต่อไปไม่ได้แล้วเพราะมีพี่ ๆ เขาฉลาด" แล้วพระองค์ก็ชวนพระธิดากลับไปบ้าน
เมืองของพระองค์ ทั้งสองพระองค์เสด็จไปครองบ้านเมืองอย่างมีความสุข

8. เรื่อง พระราชาคันทน์

นายสื่อแม่ อาลีเมาะ - ผู้เล่า

มีพระราชาและพระราชินีเมืองหนึ่งครองเมืองเป็นเวลานานแต่ทั้งสองก็ไม่มีพระโอรสหรือพระธิดาด้วยกัน วันหนึ่งทั้งสองจึงไปบนบานว่า "ถ้าฉันจะมีลูกชายก็ขอให้คลอดออกมาพร้อมกับคันทน์" ต่อมาไม่นานพระมเหสีก็ทรงครรภ์และประสูติพระโอรสออกมาพร้อมกับคันทน์ พอพ้นระยะอยู่ไฟพระมเหสีก็สิ้นพระชนม์ พระโอรสจึงอยู่ในความดูแลของนางสนม จนกระทั่งพระโอรสมีพระชนม์อายุสี่สิบเอ็ดชันษา ตอนนั้นพระราชาเองก็ทรงชรามากแล้วแต่ก็ยังไม่วายห่วงใยสังขารของตน จึงอภิเษกสมรสใหม่กับหญิงสาวผู้หนึ่ง ดังนั้นหญิงสาวผู้นี้ก็กลายเป็นพระมารดาเลี้ยงของพระโอรส พระมารดาเลี้ยงทรงคิดอยู่เสมอว่า "ฉันจะทำอย่างไรคันทน์ คราบไคที่พระโอรสยังมีชีวิต ฉันก็ไม่สามารถที่จะเป็นใหญ่ครอบครองราชสมบัติทั้งหมดได้ พระมารดาเลี้ยงจึงคิดที่จะหาทางกำจัดพระโอรส

จะกล่าวถึงอีกเมืองหนึ่งพระราชาทรงพระนามว่า "บันตะรอมูค" แท้จริงนั้นพระราชาองค์นี้ไม่มีเชื้อสายราชวงศ์เลย พ่อของเขานั้นเคยเป็นคนรับใช้ อยู่ในวังแห่งนี้ และเขาเป็นผู้ที่พระราชาองค์ก่อนโปรดปรานที่สุด พระองค์ไม่มีพระโอรสมีแต่พระธิดาเพียงองค์เดียว ดังนั้นเมื่อพระราชาพร้อมด้วยมเหสีสิ้นพระชนม์พร้อมกัน บันตะรอมูคจึงได้รับการแต่งตั้งเป็นพระราชาของเมืองนี้ ก่อนสิ้นพระชนม์พระราชาได้รับสั่งให้ทุกคนทราบและยอมรับว่าบันตะรอมูคและพระธิดานั้นเป็นพี่น้องกัน ถึงแม้ว่าไม่ได้คลอดออกมาจากท้องเดียวกันก็ตาม หากมีแพทย์หรือพระธิดามีความเดือดร้อนอะไรก็ขอให้บันตะรอมูคเป็นผู้รับผิดชอบและให้ความช่วยเหลือ

ต่อมาบันตะรอมูคอยากจะทำอภิเษกสมรส ครัสให้นายทหารชั้นผู้ใหญ่มาประชุมปรึกษาหารือกันและได้รับสั่งให้นายทหารไปหาหญิงสาวในเมืองใกล้เคียงสิบสองเมือง เมื่อนายทหารไปหาแล้วก็กลับมาทูลพระองค์ทราบ ปรากฏว่าทั้งสิบสองเมืองดังกล่าวบันตะรอมูคไม่พอพระทัยทั้งสิ้น พระองค์ทรงบอกความจริงว่าผู้หญิงที่พระองค์พอพระทัย คือ พระขนิษฐาของพระองค์นั่นเอง

บันคะรอมูคอได้สั่งให้ชามะ นายทหารคนสนิทไปทาบตามลู่ขอพระธิดา ซึ่งถือเสมือนว่าเป็นขนิษฐาของพระองค์เอง ชามะพร้อมด้วยทหารอีกจำนวนหนึ่ง จึงออกเดินทางพร้อมด้วยขันหมากเพื่อไปสู่ขอพระธิดาซึ่งอาศัยอยู่ในวังอีกแห่งหนึ่ง เมื่อชามะเดินทางไปถึงและทูลให้พระธิดาทรงทราบ พระธิดาจึงตรัสว่า

"บันคะรอมูคอช่างไม่มีความคิดเอาเสียเลย ฉันไม่เคยได้ยินหรือเห็นว่ามีใคร ที่ไหนเขาแต่งงานระหว่างพี่น้องเลย" พระธิดานั้นถึงแม้ว่าจะจะเป็นสาวใหญ่ แต่ก็ยังไม่มีการมาสู่ขอ แต่กลับมีเชษฐาของตนมาสู่ขอ แล้วพระธิดาทรงฝากข้อความให้ชามะนำความกราบบังคมทูลว่า "ฉันปฏิเสธอย่างสิ้นเชิง ฉันไม่ยอมแต่งงานระหว่างพี่น้อง" และพูดต่อไปว่า "บันคะรอมูคोनั้นรี ! อย่าว่าแต่จะมาหาฉันด้วยตัวเองเลย เวลาฉันเดินผ่านหน้าวังจะเรียกฉันว่าน้องสักคำก็ไม่เคย เสียแรงที่ฉันนับถือว่าเขาเป็นพี่" แล้วชามะก็ลากลับเพื่อไปทูลให้พระราชาทราบ เมื่อเข้าเฝ้าเป็นที่เรียบร้อยแล้วพระราชาทรงถามว่า "โอ้ ! เป็นอย่างไรบ้าง" ชามะตอบว่า "ข้าผู้น้อยไม่สามารถปฏิบัติตามพระประสงค์ได้ ข้าพระองค์ขอให้พระองค์เสด็จไปเองจะดีกว่า" บันคะรอมูคอจึงเสด็จด้วยตนเอง พอไปถึงวังของพระธิดาปรากฏว่าประตูวังเปิดพอดี พระองค์จึงเสด็จเข้าไปหาพระธิดา เมื่อทั้งสองเผชิญหน้ากันพระธิดารับสั่งถามว่า "เสด็จพี่เสด็จมาที่นี่มีธุระอะไร" บันคะรอมูคอตอบว่า "ที่พี่มาที่นี่เนื่องจากว่าชามะไปบอกพี่ว่าพระธิดาบอกให้พี่มา" ดังนั้นพระธิดาจึงตรัสให้ชามะมาเข้าเฝ้าแล้วมีรับสั่งว่า "ชามะทำไมท่านจึงบอกพระองค์เช่นนั้น เจ้าบอกเสด็จพี่ว่าอย่างไร ไหนลองบอกฉันมาซิ" ชามะทูลว่า "ก็ความจริงเป็นเช่นนั้น ข้าพระองค์ทูลว่าให้พระองค์เสด็จมาเอง" เมื่อชามะพูดจบพระธิดาก็ขมไล่ชามะออกจากห้อง ชามะออกจากห้องก็มาพบกับพระราชแล้วกราบทูลว่า "พระธิดารับสั่งให้พระองค์เข้าพบเอง จึงตรัสสั่งให้ข้าพระองค์ออกมา เนื่องจากพระธิดาเองคงจะพูดคุยกับพระองค์สองต่อสองโดยที่ไม่มีข้าพระองค์เป็นก้างขวางคอ" บันคะรอมูคอก็เข้าพบพระธิดาแล้วตรัสถามว่า "นี่เจ้าไล่ชามะออกจากห้องทำไม?" พระธิดาตอบว่า "ไม่ใช่ฉันอายุหกธอกนะ ความจริงแล้วฉันอายุที่จะพบกับพี่ต่างหาก" พระธิดาตรัสต่อว่า "พี่นี่ร้ายจริง ๆ พี่มันไม่คู่ควรที่จะแต่งงานกับฉันหรอก สำนึกตัวเองบ้างซิว่าอดีตนั้นพี่เป็นใคร ฉันเป็นถึงเชื้อพระวงศ์ ส่วนพี่นั้นเป็นลูกของบ่าวไพร่"

ถ้าหากว่าพี่จะแต่งงานกับหญิงอื่นสักคนหนึ่งก็คงจะไม่แปลกอะไร พี่บอกฉันมาซิ คำสินสอดทองหมั้น ฉันจะรับผิดชอบเอง" บันตะรอมูตอจึงตอบว่า "ฟังนะพระธิดา ถ้าหากข้าจะแต่งงานกับหญิงอื่น เรื่องอะไรข้าจะมาสู้ขอเจ้า เจ้าพูดอย่างนี้ ก็แสดงว่าเจ้าถูกเหยียดหยามช้านะซี" ทั้งสองจึงเกิดการสู้รบกันขึ้น ในขณะที่ ทั้งสองฝ่ายเหนื่อยอ่อนจากการสู้รบก็มีนางสนมมาขอร้องให้หยุดพักการรบ ทั้งสอง จึงได้หยุดรบ แล้วนางสนมผู้นั้นก็ไปขอร้องให้พระธิดารับปากว่าจะอภิเษกกับ บันตะรอมูตอ พระธิดาตอบว่า "นี่เมาะจี¹ ฉันไม่ยอมเด็ดขาด" นางสนมจึงทูล อ้อนวอนต่อไปว่า "ยอมรับเถอะ ยอมรับไปก่อนแล้วทุกอย่างหม่อมฉันจะจัดการเอง แต่พระธิดาต้องขอเลื่อนวันเจลาเพื่อเตรียมงานเจ็ดวัน โดยทูลพระราชบิดาไปว่า จะไปจัดการเรื่องเสื้อผ้าอย่างละเอียดสำหรับใช้ในวันอภิเษก" พระธิดาจึงทรง ยอมทำตามและถึขอเวลาเตรียมตัวเจ็ดวัน บันตะรอมูตอได้ยินเช่นนั้นจึงตอบตกลง ความนั้นแล้วยกทัพกลับ

นางสนมได้เสนอแนะให้พระธิดาหนีออกจากวังเสียจะไปอยู่ที่ไหนก่อน ก็ได้เป็นการชั่วคราว จากนั้นนางสนมจึงเดินทางไปเข้าเฝ้าพระราชบิดาบันตะรอมูตอ พระราชบิดานางสนมว่า "ผลลัพธ์เป็นอย่างไรบ้างละ ถึงตอนนี้พระธิดาว่า อย่างไรบ้างละ" นางสนมทูลว่า "ก็ไม่มีปัญหา พระธิดาทรงรับปากจะอภิเษกกับ พระองค์แน่นอน แต่ที่พระธิดาได้ขอเวลาเจ็ดวันนั้นก็เพื่อจะมีเวลาสำหรับเตรียมงาน คัดเย็บเสื้อผ้าเจ็ดสีสำหรับพระองค์และสำหรับพระธิดาเองด้วย" พระราชบิดาเมื่อได้ ฟังนางสนมพูดเช่นนั้น เพื่อความแน่พระทัยพระราชบิดาก็เสด็จเข้าไปพบพระธิดาด้วย พระองค์เองอีกครั้งหนึ่งเพื่อที่จะรับฟังจากพระธิดาเอง เมื่อเข้าพบพระธิดาแล้ว พระองค์ตรัสถามว่า "ไหนละพระธิดาอยู่ไหน นี่เราทั้งสองจะแต่งงานจริง ๆ หรือนี้" พระธิดาทรงตอบว่า "จริงเพคะเสด็จพี่ แต่ที่น้องต้องขอเวลาเจ็ดวันนั้น สำหรับตัดเย็บเสื้อผ้าเจ็ดสีสำหรับน้องและพระองค์เอง" พระราชบิดาตรัสว่า ก็ นี่น้องขอเวลาเจ็ดวัน ถ้าเจ็ดปีพี่ก็ยินดีที่จะรอ แล้วเหตุการณ์ที่ผ่านมาที่พี่กับน้อง

¹ น้า

ขอให้น้องให้อภัยพี่ด้วย" พระธิดาทูลตอบว่า "น้องเองก็เช่นกัน แต่ตอนนี้เสด็จที่
ต้องเสด็จกลับไปก่อน" เมื่อใกล้ครบกำหนดเจ็ดวันพระธิดาจึงเสด็จหนีออกจากเมือง
มุ่งสู่ป่าใหญ่เรื่อย ๆ โดยไม่มีจุดหมายเข้าป่าโน้นเข้าป่านี้ ขณะนั้นพระธิดาก็พบกับ
งูยักษ์ตัวหนึ่งแล้วงูยักษ์ตัวนั้นก็ได้นำพระธิดาไปเลี้ยงไว้ในถ้ำ

จะกล่าวถึงพระโอรสกันธนูซึ่งพระมารดาเลี้ยงพยายามทุกวิถีทางที่จะ
กำจัดโดยการล่อลวงเพื่อที่จะนำพระองค์ไปฆ่า วิธีแรกพระนางได้รับสั่งให้นางสนม
ไปทูลเชิญพระโอรสเสด็จมายังวังของพระนาง ในขณะที่เดียวกันพระนางได้นำ
ป้อลาเตมะส¹ ไปวางไว้ที่ประตู เมื่อนางสนมไปทูลเชิญพระโอรสก็เสด็จมา
เมื่อพระบาทเหยียบอาวุธดังกล่าวก็มีหมอกพุ่งออกมาแต่โชคคคี่ที่หมอกเล่มนั้นไปถูก
นายทหารคนหนึ่งเสียชีวิต ส่วนพระโอรสทรงปลอดภัย ครั้งที่สองพระนางได้วางแผน
แล้วรับสั่งให้นางสนมไปกราบทูลพระโอรสว่า พระนางต้องการจะเสวยเนื้อกวางขาว
ที่กำลังตั้งครรภ์ท้องแรก และให้พระโอรสทรงหามาให้ได้ พระโอรสก็ทรงทำตาม
พระประสงค์ของพระมารดาเลี้ยงทุกประการ ก่อนเสด็จไปนั้นพระโอรสได้ตั้งจิต
อธิษฐานขอให้บุญมารมีของพระราชบิดาจะช่วยคุ้มครองพระองค์ด้วย หลังจากนั้น
พระองค์ทรงเตรียมอุปกรณ์ในการล่าสัตว์ได้แก่ สุนัขสำหรับล่าสัตว์ เชือก บ่วง แร้ว
ครบทุกประการแล้วจึงเสด็จเข้าไปในป่าใหญ่

จะกล่าวถึงพระธิดาซึ่งอยู่ในความดูแลของงูยักษ์ งูยักษ์ได้สั่งสอนเวทมนตร์
คาถา ทำให้พระธิดาสามารถแปลงร่างได้ โดยกลางวันจะกลายเป็นกวางสีขาว
ตั้งครรภ์ท้องแรก กลางคืนก็จะกลายเป็นสาวสวย เป็นมนุษย์ปกติ อยู่มาวันหนึ่ง
พระโอรสซึ่งกำลังล่าสัตว์ก็ได้เสด็จมายังป่าแห่งนี้ พระโอรสพร้อมด้วยนายทหาร
ก็เริ่มวางกับดักในการล่ากวาง แล้วก็ปล่อยสุนัขล่าสัตว์ให้ไปไล่ต้อนกวางตัวนั้น
ทำให้กวางตัวนั้นวิ่งหนีไปในทิศทางที่พระโอรสได้วางกับดักไว้ ในที่สุดพระโอรส
ก็จับกวางนั้นได้ แล้วก็นำกลับมายังพระราชวัง ในขณะที่กำลังจะลงมือเชือดนั้น
ปรากฏว่าไม่ว่าจะเป็นมีด กริช อีโต้และอุปกรณ์อื่น ๆ มาเชือดก็ไม่สามารถที่จะ

¹ อาวุธชนิดหนึ่ง เมื่อเอาเท้าไปเหยียบแล้วจะมีหมอกพุ่งออกมา ในที่นี้
ทำด้วยทองคำ (ผู้เล่า)

ระกายเคื่องพิวหนังของกวางใต้ พระองค์จึงนำกวางตัวนั้นไปขังไว้ที่ศาลาหน้าพระที่นั่ง
พอตกกลางคืนกวางตัวนั้นก็กลายร่างเป็นหญิงสาวสวยงามมาก เหตุการณ์ครั้งนี้ได้สร้าง
ความแปลกพระทัยให้กับพระโอรสยิ่งนัก หลายวันต่อมาพระโอรสจึงเสด็จไปทูลพระเนตร
เหตุการณ์ เมื่อเห็นกวางกลายร่างเป็นหญิงสาวสวย พระองค์จึงเข้าไปตะครุบร่าง
กวางทิ้ง ทำให้พระธิดาทรงหวาดกลัวและกันแสงเสียคยร่างของตน พระโอรสทรง
ได้ถามประวัติความเป็นมา พระธิดาจึงทรงเล่าเหตุการณ์ทุกอย่างตามความเป็นจริง
เมื่อพระโอรสทรงทราบเช่นนั้น จึงขออภิเษกด้วยแล้วทั้งสองก็เข้าพิธีอภิเษกสมรสและ
ครองชีวิตคู่อย่างมีความสุข

9. เรื่อง เมืองไทรบุรี

นายมะแอ แมลแล - ผู้เล่า

สมัยนั้นเมืองไทรบุรีมีสุลต่านผู้เป็นใหญ่ปกครองและสุลต่านองค์นี้ ผู้เป็นพ่อ มีเชื้อสายเป็นชาวชวา พระองค์มีบุคคลสำคัญสำหรับเป็นที่ปรึกษางานราชการต่างๆ คือ คีอราบีปีต, ชื่อลาปีต, ยีอรูนอ และกือลิ่ง กล่าวคือ คีอราบีปีตเป็นผู้ที่มีบุญญาธิการ เป็นที่ปรึกษาฝ่ายชวา ชื่อลาปีตนั้นทำหน้าที่ปกป้องราชบัลลังก์ ส่วนयीอรูนอและกือลิ่ง ซึ่งเป็นลูกพี่ลูกน้องมีหน้าที่เป็นกัปตันเรือ

กล่าวถึงชื่อลาปีต ท่านสุลต่านได้มีคำสั่งให้เป็นผู้จัดเก็บภาษีชาเข้า กล่าวคือ ใครก็ตามหากจะเข้ามาค้าขาย ณ เมืองนี้จะต้องเสียภาษี พฤติกรรมของชื่อลาปีตเป็นที่เล่าลือกันว่า เข้มงวด และกวัดข้นจึงเป็นที่เกรงกลัวของบรรดาพ่อค้าที่จะมาค้าขาย เมื่อเป็นเช่นนี้สุลต่านจึงเรียกชื่อลาปีตมาพบแล้วก็มีการต่อว่าและตักเตือน ทำให้ชื่อลาปีตน้อยใจและเสียใจ เขาจึงหนีไปอาศัยอยู่ในรัฐเปอร์ลิส หลังจากชื่อลาปีตไม่อยู่แล้วทำให้สถานการณ์ค้าขายคล่องตัวอีกครั้งหนึ่ง ทำให้พ่อค้าจากต่างเมืองต่างก็หลั่งไหลเข้ามามากจนเกินไป บางครั้งก็ยิ่งก่อความไม่สงบในเมืองไทรบุรี ท่านสุลต่านจึงคิดที่จะเชิญชื่อลาปีตกลับมาคุมการจัดเก็บภาษีเสียใหม่ ถ้าไม่เช่นนั้นแล้วสักวันหนึ่งนั้นบ้านเมืองจะต้องเกิดความวุ่นวาย ถ้าชื่อลาปีตไม่อยู่สักคนหนึ่งเพราะ เขาคนเดียวที่ชาวต่างบ้านต่างเมืองเกรงกลัว สุลต่านและพรรคพวกจึงคิดจะดึงตัวชื่อลาปีตกลับมาคุมท่าเรือเหมือนเดิม

ต่อมาคณะที่ปรึกษาของท่านสุลต่านทั้งสามคนก็ออกเดินทางโดยทางเรือสำเภาไปยังเมืองเปอร์ลิส และการที่จะเข้าไปยังเมืองเปอร์ลิสนั้นไม่ใช่เรื่องง่าย ๆ เพราะเปอร์ลิสก็เป็นเมืองที่เข้มแข็ง และมีทหารคอยปกป้องรักษาอยู่จำนวนมาก ดังนั้นก็มีการยิงปืนต่อสู้กันระหว่างทั้งสองฝ่าย คือ ฝ่ายที่มาจากเมืองไทรบุรีและนายทหารที่คุมท่าเรือเปอร์ลิส ฝ่ายที่มาจากเมืองไทรบุรีก็มีปืนใหญ่ชื่อ ซันติกา (Santika) ท่านคีอราบีปีตหยิบปืนดังกล่าวประทับบ่าแล้วอ่านข้อความว่า "โอ้

เจ้ากระสุนชั้นดึกา ข้าขอให้เจ้าจงไปทำลายใบเรือ เชือก จงเผาไหม้ให้หมด ยก วันลำเรือ และเมื่อเจ้าเผาไหม้หมดแล้ว เจ้าจะต้องแปลงร่างกลายเป็นเชือก แล้วก็มีดชื่อลาปีตอย่าให้ขยับเขยื้อนหรือหนีไปได้" เมื่อตือราบีปีตสั่งเสียเรียบร้อยแล้วก็วางมือกับลากล้องและลั่นไกชั้นดึกาทันที แล้วกระสุนลูกลั่นก็วิ่งไปหาเป้าในเรือ แล้วก็เผาผลาญทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่บนเรือจนไหม้หมดแล้วก็แปลงร่างกลายเป็นเชือกผูกมัดชื่อลาปีตไว้กับเสา ตือราบีปีตจึงเข้ามาและสั่งชื่อลาปีตว่า "เจ้าจะต้องกลับ" ชื่อลาปีตตอบว่า "เป็นคารยร้ายคืออย่างไรข้าไม่กลับแน่ ๆ" ตือราบีปีตจึงจำเป็นต้องฆ่าชื่อลาปีต แต่แล้วอาวุธทุกชนิดที่มีอยู่ไม่สามารถทำอันตรายชื่อลาปีตได้ ด้วยความอับอายที่ตนเองไม่สามารถทำงานตามที่ท่านสุลต่านต้องการ โดยไม่สามารถนำชื่อลาปีตกลับยังเมืองโทรบุรีได้ ตือราบีปีตจึงเหาะขึ้นไปบนท้องฟ้า เพื่อไปพบกับ ค้วนซูรู¹ เพื่อสอบถามค้วนซูรูว่าอาวุธประเภทใดบ้างที่สามารถทำอันตรายชื่อลาปีตได้ ค้วนซูรูจึงเปิดสมุดบัญชีรายชื่อและบอกว่ามีอาวุธที่สามารถทำอันตรายชื่อลาปีตได้ อาวุธที่ว่านั้น ก็คือกริชนั่นเอง เมื่อทราบเช่นนั้นแล้ว ตือราบีปีตจึงเหาะลงมาพบชื่อลาปีตและพูดว่า "ชื่อลาปีตถ้าเจ้าไม่ยอมมอบตัวให้ข้าวันนี้เจ้าต้องตาย" ชื่อลาปีตเมื่อเห็นกริชส่องประกายไฟก็เลยยอมทำตามทุกอย่าง

กล่าวถึงเมืองเปอร์ลิสหลังจากต้องสูญเสียชื่อลาปีตแล้ว พระราชาได้ประกาศว่าใครผู้ใดที่สามารถนำชื่อลาปีตกลับมาให้พระองค์ได้ พระองค์จะตอบแทนด้วยยกเมืองให้ปกครองครึ่งหนึ่ง และจะให้อภิเษกกับพระธิดาของพระองค์ด้วย หลังจากประกาศเป็นเวลานานก็ปรากฏว่าไม่มีผู้ใดสามารถทำได้สำเร็จ ในที่สุดก็ต้องไปหากษัตริย์ประเทศฮอลันดา ซึ่งจัดได้ว่าเป็นคู่กรณีที่เหมาะสมที่จะทำสงคราม ในขณะนั้น เมื่อตือราบีปีตยกทัพมาตีเมืองเปอร์ลิสจึงต้องทำการสู้รบกับนายทหารจากฮอลันดา สู้กันไปถึงกันมาตือราบีปีตไม่สามารถเอาชนะนายทหารจากฮอลันดาได้ จึงมีความจำเป็นจะต้องเหาะขึ้นบนฟ้าอีกครั้งหนึ่ง เพื่อไปถามค้วนซูรูว่า "อาวุธประเภทใดบ้างที่สามารถฆ่ากษัตริย์ฮอลันดาได้" "โอ ! เจ้าจงเอาแหเหล็กไปทอด

¹ ครูผู้เป็นใหญ่

และคนทอคนนั้นจะต้องเป็นชื่อลาปีตเพียงคนเดียว คนอื่นใช้ไม่ได้" คือราบีปีตจึงนำแหเหล็กแล้วก็ค่อย ๆ ถอย ๆ เข้าประตูเมือง ขณะนั้นชื่อลาปีตกำลังยืนรออยู่บนคานประตูเมือง เมื่อได้โอกาสเขาจึงทอดแหลงไปในร่างของกษัตริย์ซอลันดา แล้วนำร่างนั้นไปทิ้งลงในแม่น้ำ ในที่สุดกษัตริย์ซอลันดาก็สิ้นพระชนม์ หลังจากนั้นคือราบีปีตจึงชวนชื่อลาปีตขึ้นเรือสำเภากลับมายังเมืองไทรบุรี ในช่วงนี้เหตุการณ์ต่าง ๆ ในบ้านเมืองสงบสุขเรียบร้อย คือราบีปีตบอกกับชื่อลาปีตว่า เขาจะนอนพักผ่อนเป็นเวลาสามวัน ช่วงเวลาสามวันนี้ห้ามใครมาปลุกหรือมายุ่งเด็กขาด

อยู่มาวันหนึ่งธิดาของสุลต่านออกไปอาบน้ำยังสระน้ำและก็มีเสียงหยอกล้อกับนางสนมเป็นที่สนุกสนานครั้นแครง ขณะนั้นเองก็มียักษ์ตนหนึ่งกำลังวนเวียนบนท้องฟ้าและก็ได้พบเห็นสาวสวยกำลังเล่นน้ำอยู่เช่นนั้นจึงคิดที่จะลักพาไปเป็นเมีย ยักษ์ตนนี้เป็นหม้ายเป็นเวลานานเนื่องจากภรรยาของเขาได้เสียชีวิต ในขณะที่พระธิดาพร้อมด้วยนางสนมกำลังเล่นน้ำอย่างสนุกสนานนั้น ปรากฏว่ายักษ์ตนนั้นก็บินลงมาจุดพระธิดาแล้วนำกลับมาที่บ้านเมืองของตน และนำไปกักขังที่บ้านหลังหนึ่ง นางสนมทั้งหลายจึงตกใจและไม่ทราบว่าจะทำประการใดดีก็ได้แต่ตะโกนเรียกให้คนช่วย หลังจากที่หายตกตะลึงแล้วทำให้นึกถึงคือราบีปีต แต่คือราบีปีตกำลังนอนอยู่และเขาก็สั่งไว้แล้วว่า ห้ามใครไปปลุกหรือยุ่งโดยเด็ดขาด จึงทำให้ทุกคนคิดไปถึงชื่อลาปีต ซึ่งอาจไปปลุกคือราบีปีตได้ แต่เมื่อชื่อลาปีตไปปลุกปรากฏว่า คือราบีปีตโมโหสุดขีดทั้งสองเกิดการต่อสู้ คือราบีปีตพูดว่า "ก็ข้าบอกเจ้าแล้วว่า ข้าจะนอนพักผ่อนสามวัน ทำไมเจ้าจึงขัดคำสั่งข้าล่ะ" ชื่อลาปีตจึงตอบว่า "ข้ามานี้ก็เพราะมีความจำเป็น หลังจากที่เจ้าสั่งข้าแล้วก็ปรากฏว่าธิดาของสุลต่านของเราถูกยักษ์ลักพาตัว ไม่ทราบว่ายักษ์ตนไหนและอยู่ที่ไหน?" คือราบีปีตตอบว่า "อ้อ ! อย่างงั้นเองหรือกริดำอย่างนั้นก็ไม่เป็นไร ข้ารู้ว่ายักษ์ตนนั้นเป็นใครและอยู่ที่ไหน แต่เราต้องไปด้วยกัน"

หลังจากนั้นทั้งสองก็มีการเตรียมเสบียงอาหารพร้อมอาวุธครบมือ เพื่อไปตามพระธิดากลับมาให้ได้ ชื่อลาปีตได้สั่งเสียภรรยาที่บ้านส่วนคือราบีปีตนั้นไม่มีภรรยาจากนั้นชายทั้งสองและทหารก็ออกเดินทางจากเมือง โดยใช้เรือสำเภากลับมาหาหนะ

เรือก็แล่นไปในทะเลเป็นเวลานาน ในที่สุดก็ไปถึงเมืองของยักษ์ตนนั้น ขณะนั้นเอง พระธิดาได้แอบไปพูดคุยกับลูกสาวของยักษ์ ลูกสาวยักษ์ถามว่า "มาจากไหน ชื่ออะไร ทำไมถึงมาที่นี่ได้" พระธิดาตรัสตามความเป็นจริงทุกประการ คั้นนั้นยักษ์ กลับมาจะนอนกับพระธิดา พวกนายทหารจากเมืองไทรบุรีก็มาถึงพอดี แล้วทั้งสองฝ่าย ก็ทำการสู้รบ รบกันไปรบกันมาปรากฏว่านายทหารของเมืองไทรบุรีสู้ไม่ได้ ทหาร คนแล้วคนเล่าเข้ามาต่อสู้แล้วเป็นต้องสลับทุกคนไป จนในที่สุดคือราปีปิตก็ต้องลงมือ เอง ทั้งสองฝ่ายสู้กันไปสู้กันมาจนคือราปีปิตสามารถฉีกร่างของยักษ์ออกเป็นสองซีก แต่ปรากฏว่า ร่างของยักษ์สามารถต่อติดกันได้อีกหลังจากมีลมพัดมาถูกร่าง เป็นอย่างนี้ อยู่สองสามครั้ง กลางวันทั้งสองออกมารบกัน ตกเย็นกลับไปนอนพัก วันรุ่งขึ้นก็ออกมา สู้กันใหม่ เป็นอย่างนี้อยู่เป็นเวลานาน ต่างฝ่ายก็ไม่สามารถเอาชนะกันได้ ขณะนั้น พระธิดาพร้อมด้วยลูกสาวของยักษ์ตนนี้กำลังนั่งดูการต่อสู้ของบุคคลทั้งสอง ลูกสาวยักษ์ ชมเชยคือราปีปิตว่าเป็นยอดคน เขาเป็นคนกล้าหาญและเก่งกล้าจริง ๆ แต่ถึงแม้จะ เก่งขนาดไหนก็ตามก็ไม่สามารถเอาชนะพ่อของนางได้ เนื่องจากพ่อของนางนั้นได้ ถอดดวงวิญญาณฝากเก็บไว้ที่ตับของนกสีเขี้ยวตัวหนึ่ง และถ้าไม่มีแหวนของนบีสุไลมาน ก็จะไม่สามารถเปิดปากถ้าเข้าไปหานกตัวนั้นได้

ในบรรดาพรรคพวกนายทหารที่ยกทัพมาจากเมืองไทรบุรี ปรากฏว่าภริยา ของท่านก็ยังมีแหวนของนบีสุไลมาน เมื่อเป็นเช่นนั้นทุกคนจึงพากันไปยังถ้ำดังกล่าว บ่อยให้คือราปีปิตผู้เดียวทำการต่อสู้กับยักษ์ตนนั้น วันแล้ววันเล่าที่คือราปีปิตต่อสู้กับ ยักษ์ตนนั้น แต่ทั้งสองฝ่ายต่างก็ทำอะไรกันไม่ได้ รุ่งเช้าก็ออกมาสู้รบตกเย็นก็เลิก จะกล่าวถึงกลุ่มนายทหารที่ไปหาถ้ำดวงวิญญาณของยักษ์ซึ่งฝากไว้กับนกสีเขี้ยว หลังจากได้มาแล้วก็กลับมาয়่งสนารบพอได้จังหวะที่คือราปีปิตฉีกร่างยักษ์ออกเป็น สองซีกแล้วจึงโยนถ้ำดวงวิญญาณลง ทำให้ยักษ์ตนนั้นตายเหลือแต่ลูกสาว ทุกคนลง ความเห็นว่าลูกสาวยักษ์คนนี้มีคุณสมบัติจะเป็นภริยาของคือราปีปิต แต่คือราปีปิต ก็บอกว่า "ฉันจะแต่งงานกับลูกสาวยักษ์คนนี้ได้ก็ต่อเมื่อไปหาดอกมะลิเจ็ดสี" ดอกมะลิ ดังกล่าวนี้อยู่ที่ไหนล่ะ ก็อยู่ในปากของพญานาคอาศัยอยู่กลางมหาสมุทร" พรรคพวก นายทหารจึงถามว่า "เจ้าจะเอาดอกมะลิดังกล่าวมาทำอะไร" คือราปีปิตตอบว่า "ข้าจะเอามาทำเป็นสินสอดทองหมั้น ถ้าข้าไม่สามารถหาสิ่งนี้ได้ข้าจะไม่แต่งงานกับ

หญิงผู้นี้เคียดชัง และข้าจะต้องหาให้ได้ ถ้าหาไม่ได้ข้าไม่กลับเมือง" พรรคพวก นายทหารต่างก็ถามว่า "แล้วเราจะไปหาได้ที่ไหน" คือราปีปิดตอบว่า "ข้าเอง ก็ยังไม่รู้เลย รู้แต่เพียงว่าจะต้องไปหามาให้ได้" เมื่อเป็นเช่นนั้นทุกคนจึงต้องไปช่วย คือราปีปิด

หลังจากเตรียมอุปกรณ์หาอาหารเรียบร้อยแล้วทั้งหมดจึงออกเดินทาง โดยใช้เรือเป็นยานพาหนะเดินทางผ่านทะเลแดงสู่ทะเลเขียว ผ่านทะเลเขียว สู่ทะเลดำ และคาดว่าจะผ่านทะเลดำต้องใช้เวลาราวสามวันสามคืน และแล้วเรือ ก็แล่นไปเรื่อย ๆ ตามสายลมผ่านทะเลดำถึงทะเลละออของผืน หลังจากทะเล ละออของผืนนี้แล้วก็ต้องเข้าไปในทะเลเพลิง เมื่อเรือแล่นเข้าไปในทะเลเพลิง ปรากฏว่าทุกคนเสียชีวิตหมด ยกเว้นคือราปีปิดเพียงคนเดียวที่ยังมีชีวิตอยู่ พอเข้า ทะเลเพลิงท่วมเข้ามาในลำเรือ เขาก็จะวิตกน้ำออก คือราปีปิดผจญภัยเพียงลำพัง อยู่ในทะเลเพลิงสามวันสามคืน เมื่อผ่านทะเลเพลิงก็มาสู่ทะเลที่มีน้ำสีน้ำเงิน ซึ่งทะเลแห่งนี้จะมีปลาเหมือนทะเลทั่วไป แต่ปลาทุกตัวจะมีขนาดใหญ่โตมโหฬารและ สามารถกินมนุษย์ได้ และปลาทุกตัวจะทำร้ายมนุษย์ ไม่เลือกหน้าไหน ใครก็ตาม ที่เข้ามาในบริเวณนี้ ยกเว้นคือราปีปิดเพียงคนเดียวที่ปลาไม่สามารถทำร้ายอะไร ได้เลย คือราปีปิดจึงผ่านทะเลดังกล่าวได้โดยไม่ลำบากเพียงแต่ยังมีปลาบางตัว ที่เข้ามาขัดขวางหรือห้ามมิให้คือราปีปิดเดินทางสู่จุดหมายปลายทางได้ คือราปีปิด จึงต้องใช้ความพยายามเป็นอย่างมากที่จะผ่านค่าน้ำนี้ได้ เห็นปลาตัวไหนที่มาขวาง ลำเรือก็ชักดาบ ธนู มีด ปืน และอาวุธทุกอย่างเท่าที่จะหามาได้ ปลาที่เข้ามา ขัดขวางจึงตายไปตัวแล้วตัวเล่า ศพปลาที่ตายกลายเป็นเกาะ เกาะแล้วเกาะเล่า พญานาคราชซึ่งอยู่ใต้บาดาลเมื่อได้ยินเสียง "โครมคราม ๆ" จึงสงสัยว่าเป็น เสียงอะไรก็โผล่ขึ้นมาเหนือน้ำ ทันใดนั้นก็ปรากฏมีฝนตก ลมพายุ และฟ้าแลบ หลังจากลมสงบฝนหยุดแล้วก็พบกับคือราปีปิด จึงถาม "เหตุใดเจ้าจึงทำอย่างนี้ เจ้าต้องการอะไรจึงเดินทางมาที่นี่" คือราปีปิดตอบว่า "ข้ามาที่นี่ก็เพื่อมาขอ ดอกมะลิจำนวนเจ็ดสีที่อยู่ในห้องของพระองค์ ถ้าพระองค์ไม่คายดอกมะลินั้นออกมา แล้วเราจะเห็นด้วยกัน" พญานาคราชตอบว่า "เออ ข้ายอมรับแล้วว่าเจ้าเก่งจริง

ถ้าเจ้าไม่มีบุญญาธิการจริง ๆ แล้วเจ้าจะไม่สามารถเดินทางมาถึงที่นี่ได้หรอก
เออล่ะ ! ข้าจะยอมคายให้" เมื่อคือราบีพิศได้คอกมะลิตั้งกล่าวแล้วจึงเล่นเรือ
กลับไปยังภูมิลำเนาของตนเองผ่านทะเลแล้วทะเลเล่าปรากฏว่าเมื่อผ่านทะเลเพลิง
ทุกคนที่อยู่ในเรือกลับฟื้นคืนชีพดังปกติ ในที่สุดคือราบีพิศก็ได้แต่งงานกับหญิงสาว
(ลูกสาวของยักษ์) สมตามความปรารถนาและครองรักกันอย่างมีความสุข

10. เรื่อง ราชนีนิ้วมือ

นายวาเม สาและ - ผู้เล่า

หญิงยากจนคนหนึ่งอยากมีลูกมาก วันหนึ่งนางได้ไปบนบานกับสิ่งศักดิ์สิทธิ์ว่า "ขอให้ฉันมีลูกเกิด ถึงแม้ว่าจะมีขนาดเท่านิ้วมือฉันก็จะเลี้ยงดู โดยไม่รังเกียจ" ไม่นานนางก็ตั้งครรภ์และคลอดลูกสาว ซึ่งมีขนาดเท่านิ้วมือ นางได้ตั้งชื่อลูกสาวของนางว่า "เซเลโน" หลังจากนั้นนางตั้งหน้าตั้งตาเลี้ยงดูลูกโดยมีความหวังว่าสักวันหนึ่งลูกจะเติบโตและมีขนาดเหมือนคนปกติทั่วไป แต่ปรากฏว่าเลี้ยงเท่าไร ๆ ลูกของนางก็ไม่โตเหมือนคนปกติ ขนาดเลี้ยงดูมาหลายปีก็ยังมีขนาดเท่าแม่ไก่เท่านั้นเอง นางคิดว่าเลี้ยงเด็กคนนี้ไปมีแต่สิ้นเปลือง ไม่มีประโยชน์อะไรเลย เอาไปทิ้งในป่าดีกว่า ดังนั้นนางจึงพาลูกไปในป่าแล้วทิ้งลูกไว้ ก่อนจากก็เอาข้าวสารหนึ่งกำตั่ง¹ พร้อมด้วยหม้อหุงข้าวหนึ่งใบวางไว้ให้ เซเลโนเมื่อรู้ว่าถูกแม่นำมาทิ้งก็จัดแจงหุงหาอาหารมากินเพื่อประทังความหิว ถึงแม้ว่าเซเลโนจะมีรูปร่างเล็ก แต่ก็สามารถทำงานได้เหมือนคนปกติ

กล่าวถึงพระโอรสของพระราชองค์หนึ่งเสด็จล่าสัตว์อยู่ในป่าแห่งนี้ ได้ทอดพระเนตรเห็นร่องรอยของคนหุงข้าวมีข้าวสารและหม้อตั้งอยู่โดยปราศจากผู้คน พระองค์แปลกพระทัยว่า ใครกันเที่ยวหุงข้าวในป่าอย่างนี้ พระองค์ทรงมองไม่เห็นใครเพราะเซเลโนเข้าไปซุกซ่อนอยู่ในโพรงไม้ พระโอรสทรงถลกฝ้านุ่งแล้วทรงถ่ายปัสสาวะลงในหม้อหุงข้าวใบนั้น เมื่อเซเลโนกินข้าวมือนั้นทำให้นางตั้งครรภ์ขึ้นและได้คลอดลูกออกมาเป็นชาย เซเลโนได้เลี้ยงดูลูกในโพรงไม้ตนเอง

ฝ่ายลูกชายเมื่อโตพอที่จะตัดไม้หรือทำอะไรที่ไม่ยากนักได้แล้ว เขาก็ได้สร้างกระท่อมให้แม่ได้อยู่อาศัย เมื่อเห็นว่าลูกชายโตพอที่รับรู้เรื่องราวได้แล้ว เซเลโนก็เล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีตตามความเป็นจริงทุกประการให้ลูกชายฟัง

¹ 1 กำตั่ง เท่ากับ 4 ลิตร

เมื่อลูกชายทราบว่าเป็นจริง เขาเป็นนัคดีของพระราชินี เด็กหนุ่มจึงออกเดินทางไปตามหาพ่อ เมื่อไปถึงพระราชวังก็แอบเข้าไปอยู่ใกล้กับเส้าไม้ จึงทำให้ไก่แตกตื่น พระโอรสตื่นบรมแล้วตรัสถามว่า "ลูกทวดของคโคนที่มารบกวนข้าวันนี้" เนื่องจากเขาทั้งคู่ได้ทำบุญร่วมกันเมื่อชาติปางก่อน จึงทำให้พ่อลูกคู่นี้มาพบกัน พระโอรสจึงตรัสสั่งให้นำเด็กคนนั้นเข้าเฝ้า "อืม! หรือว่าจะจะเป็นลูกของข้า เมื่อคราวที่ออกไปล่าสัตว์แล้ว ได้ปล้ำสาวะลงไปไหนหรือข้าว ไทน์เชิญเด็กหนุ่มคนนั้นมาพบข้าหน่อยสิ จัดสำรับกับข้าวมาคำด้วยนะ"

ขณะที่เด็กหนุ่มรับประทานอาหารอยู่นั้นพระมเหสีได้ตรัสถามว่า "เด็กที่ไทน์ ทำไม่ถึงสกปรกอย่างนี้ เจ้าเป็นเด็กบ้านนอกใช้ไหมถึงได้สกปรกอย่างนี้ พวกชาวบ้านไม่สมควรที่จะมารับประทานอาหารที่สถานที่แห่งนี้หรอก" พระโอรสตรัสว่า "ลูกเป็นผู้เชิญให้เด็กคนนั้นเข้ามาเอง" หลังจากที่ได้รับประทานอาหารอิ่มเรียบร้อยแล้ว เด็กหนุ่มก็ทูลลากลับยังกระท่อมของตน รุ่งขึ้นก็มาอีกเป็นอย่างนี้ทุก ๆ วัน

วันหนึ่งพระโอรสแอบเสด็จตามเด็กหนุ่มผู้นั้นไป เพื่อจะทอดพระเนตรมารดาของเด็กหนุ่มผู้นั้น เนื่องจากพระองค์ไม่เคยเห็นหน้ามาก่อน แต่ก็ไม่พบฝ่ายเด็กหนุ่มก็พยายามคิดหาวิธีการที่จะให้แม่ของเขานั้นมีรูปร่างหน้าตาเหมือนคนปกติทั่วไป เขาจึงเอาเครื่องดนตรีสามประเภทไปแขวนไว้บนช่อกระท่อม เพื่อให้แม่ของเขาพยายามเขย่งแล้วหยิบมาให้เขาให้ได้ วันหนึ่งเขาแกล้งอาละวาดสั่งให้แม่ของเขาหยิบกลอง แม่พูดว่า "ลูกเจ้าลูกสูงกว่าแม่มาก ทำไมลูกไม่หยิบเองล่ะ!" ลูกชายบอกว่า "แม่พยายามดูสิ" ด้วยความรักลูก แม่ของเขาจึงพยายามเขย่งทีละนิด ๆ จนถึง แล้วหยิบกลองยื่นให้ลูก วันต่อมาให้หยิบฆ้อง และอีกวันหนึ่งให้หยิบปี่ชวา ในที่สุดแม่ของเขาก็สูงเหมือนคนปกติทั่วไป ข้าวันนี้ทราบถึงพระโอรส พระโอรสทรงพยายามที่จะทอดพระเนตรมารดาของเด็กหนุ่ม ซึ่งพระองค์เชื่อว่าเป็นชายาของพระองค์ให้ได้ ในที่สุดพระองค์ก็ทอดพระเนตรเห็นชายาสมพระทัย ชายาของพระองค์นั้นงดงามมาก จนพระโอรสทรงกลืนน้ำลาย

และตกตะลึงตาค้าง เมื่อเป็นเช่นนี้พระโอรสทรงเอาช้างมารับเซเลโนเข้าวัง
และเมื่อเทียบกับชายองค์อื่น ๆ แล้วปรากฏว่า ชายองค์ก่อน ๆ ลูไม่ได้
ทำให้ชายองค์อื่น ๆ ยอมรับว่าตนไม่สวยพอที่จะเป็นพระราชินีในอนาคต
จึงพากันสละสิทธิ์ ในที่สุดเซเลโนก็ได้เป็นพระราชินีเมืองนี้สืบไปอย่างมีความสุข

11. เรื่อง หัวหอม-หัวกระเทียม

นางแวชลาเมาะ หะยีมุฮิ - ผู้เล่า

ชายคนหนึ่งมีเมีย 2 คน เมียหลวงมีลูกสาวชื่อ หัวหอม เมียน้อยมีลูกสาวชื่อ หัวกระเทียม วันหนึ่งชายคนนั้นพาเมียทั้งสองไปหาปลา เมียน้อยได้ผลักเมียหลวงตกน้ำตาย กลายเป็นปลา เมื่อกลับมาบ้าน หัวหอมไม่เห็นแม่ก็สงสัยถามใครก็ไม่มีใครตอบ ฝ่ายแม่เลี้ยงก็ใช้ให้ลูกเลี้ยงทำงานหนักต่าง ๆ นานา วันหนึ่งหัวหอมไปอาบน้ำที่ชายคลองเห็นปลาตัวหนึ่งว่ายมาหา ปลาตัวนั้นเล่าเรื่องราวต่าง ๆ ให้ฟัง นางจึงเอาข้าวมาให้ปลาทุกวัน หัวกระเทียมรู้เรื่องจึงไปฟ้องแม่ของตน วันหนึ่งแม่เลี้ยงก็ตามมาจับปลาตัวนั้นไปแล้วสั่งให้หัวหอมขอดเกล็ดปลา นางไม่ยอมทำ เพราะสงสารแม่ กลัวแม่เจ็บ แม่เลี้ยงจึงลงมือขอดเกล็ดปลาแล้วแกงเป็นอาหาร หัวหอมไม่ยอมกินและได้สั่งกับเบ็ดว่า ถ้าเขาหึงก้างปลา ขอให้เบ็ดเก็บไว้ให้นางด้วย เบ็ดก็เก็บก้างปลาไว้ให้ นางก็เอาไปปลุกกลายเป็นต้นมะเขือ นางรดน้ำทุก ๆ วัน ต้นมะเขือก็ออกลูกผลใหญ่ แม่เลี้ยงสงสัยว่าหัวหอมไปไหนทุก ๆ วัน จึงตามมาถอนต้นมะเขือไปหึ่งต้น หัวหอมก็สั่งเบ็ดให้เก็บเม็ดมะเขือให้นางอีก นางนำเม็ดมะเขือไปปลุก คราวนี้กลายเป็นต้นโพธิ์เงินโพธิ์ทอง วันหนึ่งมีพระราชเสด็จผ่านมาเห็นเข้าอยากจะได้ต้นโพธิ์เงินโพธิ์ทองไปปลุกที่วัง ปรากฏว่าถอนไม่ได้ หัวหอมจึงถอนให้ ปรากฏว่าถอนได้ พระราชาจึงเอาต้นโพธิ์เงินโพธิ์ทองไปปลุกที่หน้าวัง และจัดพิธีอภิเษกสมรสกับหัวหอมอย่างใหญ่โต หัวหอมจึงมีความสุขตั้งแต่นั้นมา ส่วนแม่เลี้ยงและหัวกระเทียมก็กลายเป็นข้าวรับใช้ของหัวหอมทุกคน

12. เรื่อง อาแวชื่อเร้ง

นายมะรีเป็ง บุละ - ผู้เล่า

ณ เมือง ๆ หนึ่งเจ้าเมืองมีพระธิดาสามพระองค์ พระองค์พี่สอง พระองค์ทรงอภิเษกสมรสแล้วเหลือแต่พระธิดาองค์เล็กเท่านั้น แม้ว่าจะมีคนมากมายมาสู่ขอแต่เจ้าหญิงไม่ต้องการ เจ้าหญิงไม่ยอมมีสามี เจ้าเมืองกริ้วมาก ฝ่ายเจ้าหญิงเมื่อเห็นพระบิดากริ้วมากเช่นนั้นจึงยอมเลือกคู่อภิเษก เจ้าเมืองจึงตรัสสั่งเสนาอำมาตย์ให้ไปวประกาศให้โอรสเจ้าเมือง และ ราชบุตรทั้งหลายมาให้พระธิดาเลือกคู่ อาแวชื่อเร้งซึ่งเป็นชายเกียจคร้าน อาศัยอยู่ที่ภูเขาแห่งหนึ่ง เขามีฐานะยากจนมาก ที่อยู่ของเขานั้นเป็นเพียงเพิงหลังคามุงจากเพียงนิคหน้อยเท่านั้น เมื่อฟังประกาศก็คิดจะไปเลือกคู่ด้วย ผู้คนอื่น ๆ ต่างแต่งตัวอย่างสวยงาม เมื่อเสนาอำมาตย์เรียกชื่อ ทั้งหมดจะต้องเดินไป ชำงหน้าพระธิดาที่ละคน ๆ เพื่อให้พระธิดาทรงเลือก แต่ปรากฏว่าพระธิดามีได้เลือกใคร เมื่ออาแวชื่อเร้งซึ่งแต่งตัวด้วยผ้าขาด ๆ ผ่านมา พระธิดาได้สวมพวงมาลัยเลือกอาแวชื่อเร้ง ผู้คนมากมายต่างแปลกใจว่าทำไมเจ้าหญิงของตนจึงเลือกคนเกียจคร้านอย่างอาแวชื่อเร้ง

เมื่อเลือกคู่ครองแล้วเจ้าเมืองก็จัดพิธีอภิเษกสมรสให้ จากนั้นเจ้าเมืองทรงขับไล่ทั้งสองออกจากวัง โดยที่เจ้าเมืองพระราชทานมีดโกนให้อาแวชื่อเร้งเพียงเล่มเดียวเท่านั้น สองสามีภรรยาจึงไปอยู่ตามลำพัง เมื่อมาเห็นที่อยู่ของสามี พระธิดาถึงกับแปลกพระทัยมากสงสัยว่าจะอยู่ได้อย่างไร แต่ในเมื่อเลือกแล้วเจ้าหญิงจึงต้องปล่อยเลยตามเลยช่วยกันทำมาหากินตามประสาสามีภรรยา

ต่อมาพี่ชายของพระธิดาจะไปค้าขายทางทะเล เจ้าหญิงจึงทรงขอร้องให้ช่วยพาสามีของเจ้าหญิงไปด้วย พี่ชายไม่ค่อยเต็มใจแต่ขັศพระธิดาไม่ได้จึงจำยอมให้อาแวชื่อเร้งไปด้วย โดยบอกให้พระธิดาเตรียมเสบียงอาหาร อีกอาทิตย์หนึ่งก็จะออกเดินทาง ด้วยความยากจนอาแวชื่อเร้งจึงมีเพียงข้าวตากแห้งเป็นเสบียงอาหารหนึ่งถุงเท่านั้น เมื่อถึงวันเดินทางเขาจึงไปพร้อมกับพี่ชายทั้งสอง

เมื่อเรือแล่นมาได้สักระยะ อาแวซื่อเร่งสั่งให้หยุดเรือเพราะตนอยาก
 ขึ้นฝั่งที่นี่ พี่ชายทั้งสองโมโหมาก พี่ชายคนโตโมโหมากที่สุดแต่คนรองยอมส่ง
 อาแวซื่อเร่งขึ้นฝั่งโดยพาไปส่งที่เกาะแห่งหนึ่ง บนเกาะแห่งนี้อาแวซื่อเร่งพบชาย
 คนหนึ่งซึ่งเลี้ยงนกมากมาย เขาจึงพักอาศัยอยู่กับชายเลี้ยงนกผู้นั้นโดยช่วยให้อาหาร
 นกทุกตัว เขาอยู่ที่นั่นประมาณหนึ่งเดือน เมื่อถึงเวลาที่จะต้องกลับ เขาจึงขออนุญาต
 จากเจ้าของบ้าน เจ้าของอนุญาตให้เอาตัวไหนก็ได้ เขาจึงเลือกเอานกตัวที่อยู่ใต้
 บันได เจ้าของนกแปลกใจเพราะนกตัวนั้นขันเสียงไม่ดี บอกให้เอานกตัวอื่นแต่
 อาแวซื่อเร่งยืนยันที่จะเอานกตัวนี้ให้ได้ เจ้าของนกจึงยกให้

เมื่อได้นกตามต้องการอาแวซื่อเร่งก็ไปรอพี่ชายที่จะมารับกลับ เมื่อเรือ
 มาถึงชายฝั่งและรับอาแวซื่อเร่งแล้ว เรือไม่สามารถแล่นต่อไปได้อีกเพราะไม่มีลม
 ต่างคนต่างโทษอาแวซื่อเร่ง จึงเกิดการทะเลาะถึงขั้นลำเลิกบุญคุณกัน เมื่อพี่ชาย
 ทั้งสองมองเห็นนกต่างก็ว่าเป็นนกไม่ดี แต่อาแวซื่อเร่งบอกว่านกตัวนี้เขารักมาก
 เขาเอาใจใส่ดูแล ยู่อยู่กับนกจนไม่สนใจอย่างอื่น ทันใดนั้นนกตัวนั้นบินหนีไปเกาะ
 บนต้นไม้ต้นหนึ่งที่ชายหาดขันเสียงไพเราะมาก อาแวซื่อเร่งขอให้หยุดเรือเพื่อที่
 ตัวเองจะได้ตามนกไป คนในเรือโมโหมากบอกว่านกไม่ดีจะไปตามทำไม อาแวซื่อเร่ง
 ไม่ยอมฟังเสียง จึงบอกกับคนในเรือว่าไปส่งให้ขึ้นฝั่งหน่อย แล้วจะคอยหรือไม่คอย
 ก็ได้

เมื่อขึ้นฝั่งอาแวซื่อเร่งพยายามพูดจาชวนนกให้กลับมาหาตนแต่เนกกลับบิน
 หนีไปอีกและไปเกาะต้นไม้ต้นอื่นอีก อาแวซื่อเร่งก็ตามไปอีก คอยนานเข้า ๆ ไม่เห็น
 นกบินกลับมาหาตนประกอบกับอาการเบื่อหน่ายก็เลยเอาไม้เขี่ยดินไปปลาง ๆ เขาพบ
 พลอยมากมาย นกตัวนั้นบินต่อไปเขาก็ตามไปอีก ชุดอีก คราวนี้พบทองเขาค็อบมาก
 คิดจะเอาทองกลับไปแต่เนกกลับบินไปอีกเขาจึงตามไป นกเกาะต้นไม้อีก เมื่อเขา
 ขุดดินใต้ต้นไม้ต้นนั้น คราวนี้พบโคตรเพชรและเพชรจำนวนมาก นกตัวนั้นก็ไม่ได้อิน
 บินไปไหนคงเฝ้าอยู่ตรงนั้น อาแวซื่อเร่งจึงเอาข้าวแห้งของเขามากและใส่เพชร
 เข้าไปแทน เมื่อเขากลับมาที่ชายหาดปรากฏว่าเรือยังไม่ไปเพราะไม่มีลม ผู้คนใน
 เรือต่างก็สงสัยว่าในถุงที่อาแวซื่อเร่งแบกมานั้นมีอะไร เพราะดูท่าทางหนักกว่าเดิม

แต่อาแวซ็อ เร็งยังคงยืนยันว่าเป็นทงซ่าวแห่งของเขา เมื่อลมมาเรือก็แล่นต่อไป จนกลับมาถึงเมือง อาแวซ็อ เร็งก็ได้แบ่งเพชรให้กับพี่เขยคนที่ติดกับเขา พี่เขยคนนั้น จึงมีฐานะร่ำรวย ส่วนอาแวซ็อ เร็งกลายเป็นมหาเศรษฐีเพราะโชคกลางครั้งนี้ ฝ่ายเจ้าเมืองและชาวเมืองที่เคยเกลียดชังอาแวซ็อ เร็งก็กลับมารักใคร่และดีกับ อาแวซ็อ เร็งทุกคน